

Újfolyam

75. szám

www.fasor.hu

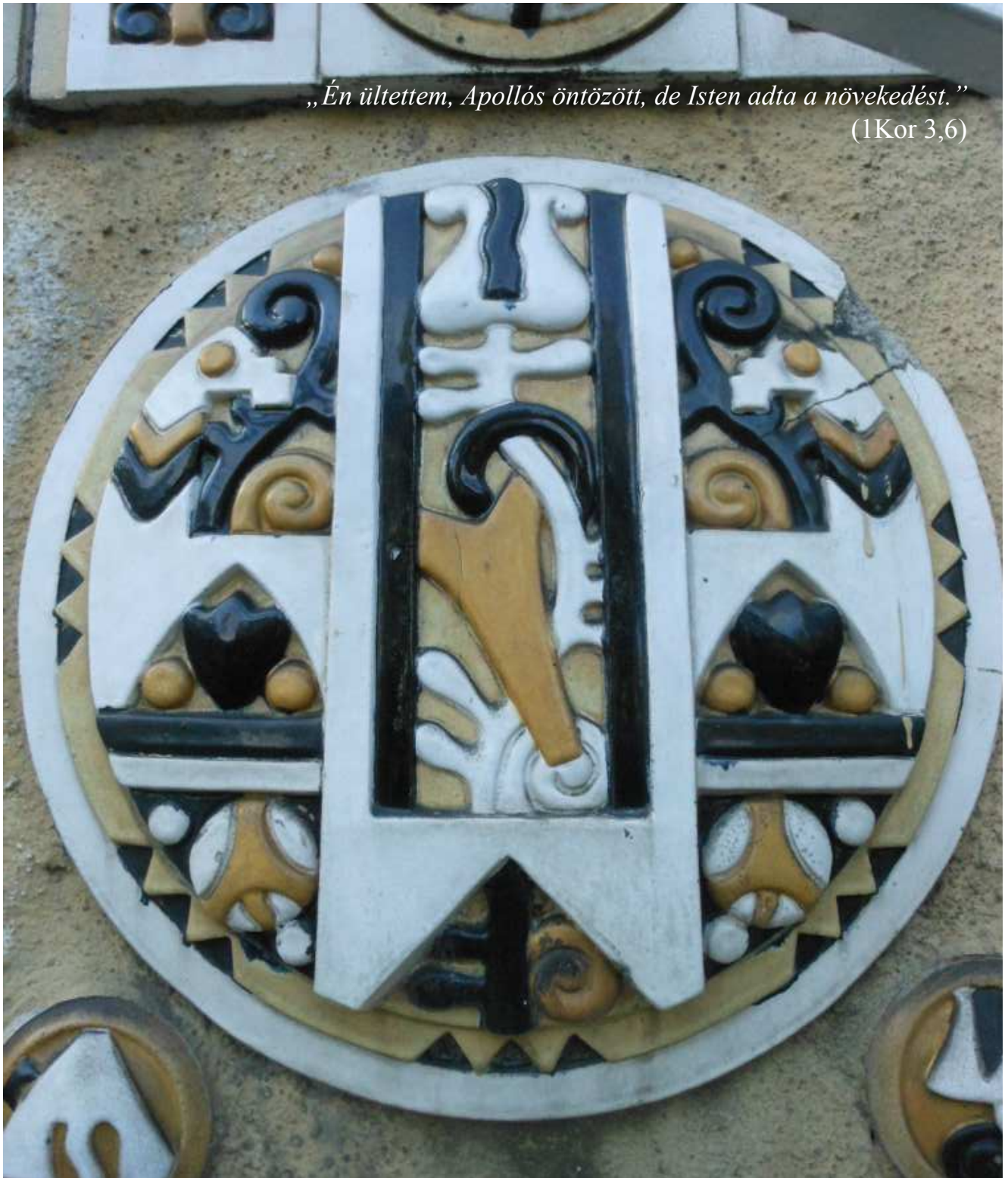
FASORI HARANGSZÓ

A Budapest-Fásori Református Egyházközség hírmondója

2019. március

„Én ültettem, Apollós öntözött, de Isten adta a növekedést.”

(1Kor 3,6)

JÉZUS IMÁDSÁGA TÜKRÉBEN

„Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál, mert szeretted engem már a világ kezdete előtt. Igazságos Atyám, a világ nem ismert meg téged, de én megismertelek, és ők is felismerték, hogy te küldted el engem. És megismertettem velük a te nevedet, és ezután is megismertetem, hogy az a szeretet, amellyel engem szeretted, bennük legyen, és én is őbennük.” (Jn 17,24–26)

Kedves Testvérem, mit tennél, amikor tudod, hogy nagy szenvedés és nehéz út előtt állsz? Jézus Krisztus ugyanis tudta, hogy hamarosan jönnek érte, elfogják, megkínózzák és keresztre feszítik. A János evangéliumának 17. része egy gyönyörű fejezete a Bibliának. Az egész Urunk *imádságát* írja le, melyet az elfogatása előtti éjszakán mondott. A teljesség. Ebben a fejezetben minden benne van az Atya és a Fiú, az Isten és a hívő ember kapcsolatáról.

De Te mit tennél, Testvérem? Mondhatjuk, hogy nem kerülünk ilyen mélységbe, hogy a bűnökért keresztre vigyenek bennünket. Pontosán azért, mert Jézus Krisztus már vállalta ezt helyettünk. Egy-egy nehéz nap, feladat előtt azonban sokszor megállunk, sőt akár testi-lelki szenvedést is átélhetünk. Akkor mennyi időt töltünk azzal, hogy magunkba roskadunk, és sajnáljuk magunkat? Vagy félelemmel elemezzük a gondolatainkban, hogy mi következik ránk? Esetleg emberekbe szeretnénk kapaszkodni, és az ő segítségüket keressük? Jézus Krisztus az Atyával beszélget, neki önti ki a szívét, Őhöz imádkozik órákon keresztül. A Bib-

liának ez a fejezete bemutatja, hogy mi az, ami teljesen megnyugtat, és erőt ad.

Továbbá mi volna, amiért imádkoznál a nehéz helyzetekben? Jézus nem alszik, de órákat imádkozik. Gyötri a tudat, hogy a világ bűneiért milyen lelki és testi kínok várnak rá, és az Atyával beszélget erről. De mi foglalkoztatja még ennél is jobban? János evangéliumát mélyen átjárja, megrendíti Jézus Krisztus imádsága, ami abból is látszik, hogy ilyen hosszú leírást szentel neki. *Öt ötöd*: az imádsága egyötöd részében a megdicsőülésért imádkozik, négyötöd részében pedig azokért az emberekért, akik benne hisznek. Rád és ránk gondol akkor is Jézus! Ha többször elolvassuk, azt is mondhatjuk, hogy végig ránk gondol. „*Őérettük*”, „*őérettük*”... – hányszor hangzik ez el az egész szakaszban!

Ahogy értünk imádkozik Jézus Krisztus, megláthatjuk, hogy *kik is vagyunk mi valójában*. Adja Isten, hogy ez átjárhassa a szívünket, és nagy örömmel töltsön be minket! Krisztus tanítványai eredetileg az Atya gyermekei, akiket az Atya adott Jézusnak. Megdicsőítette magát bennünk, és még egyre inkább meg fogja dicsőíteni. Ahogy az Atya egy Krisztussal, úgy lehetünk mi is egyek Velük. Az Úr megtart minket és megőriz. Jézus öröme lehet teljes bennünk! A világ gyűlöl, mert nem vagyunk a világból valók, de Isten nem vesz ki a világból, hanem végtelen hatalmával ott őriz meg a gonosztól.

Megismerteti velünk Istent. Ez úgy megy végbe, hogy először megismertük Jézus Krisztust, akit az Atya küldött. Jézus

megszentel minket az Ige által. Az ősbűn gyermekei megszenteltetnek! Jézus értünk odaszenteli magát, hogy mi is megszentelődjünk az igazsággal. Bennünk élnek! Jézus bennünk és Jézusban az Atya. Majd azt a dicsőséget, melyet Jézus kapott az Atyától, nekünk akarja adni. Tudjuk mi mindezeket? Felfedezzük, és élünk vele? Walter Lüthi svájci lelkész írja: „Nagy szemeket fognak majd meresztgetni az angyalok, hogy kiket visz Jézus Krisztus magával a mennybe! Nem kivételezett csapatot akar hazavinni az Atyához! A világ országútjáról szedte fel és a kerítések mellől hívta el őket... Atyám, fogadd szolgálatodba ezt a Tamást, habár nehéz, lomha a vére, csüggedésre és kishitűségre hajtja. Fogadd munkába ezt a Pétert, és segítsd át sok helyzetben, például mikor a szolgáló előtt esküdni fog: nem ismerem ezt az embert. Szenteld meg őket énérettem!”

„*Azt akarom*” – mondja Jézus imádságában. Ez az egyetlen hely, ahol ilyen erős kifejezést használ Urunk, és ilyen nyomatékosan hangsúlyozza az akaratát. Máshol sokat beszél arról, hogy Ő semmit nem tesz magától, csakis az Atya akaratát teljesíti. „*Bizony, bizony, mondom nektek: a Fiú önmagától semmit sem tehet, csak ha látja, hogy mit tesz az Atya, mert amit ő tesz, azt teszi a Fiú is, hozzá hasonló módon.*” (Jn 5,19) Elfogatása, halála előtt, utolsó hosszú imádságában azt mondja az Atyának, hogy azt akarom! Mit akar? Magának valamit? Nekünk. Hogy mi is mindenben részesüljünk, amiben Ő. Mi is ugyanazt a dicsőséget kapjuk. Ez a dicsőség ne csak egy ideig legyen a mienk, mint ahogy a tanítványait felvitte a megdicsőülés hegyére, és aztán lejöttek onnan, hanem örökre kihaszon! Nemcsak a földön egy-egy különleges pillanatra, hanem örökre részünk legyen

benne! A dicsőségben benne volt Jézus Krisztus a világ kezdete előtt. Azt hagyta ott, mikor lejött a földre, és a kereszthalál, feltámadás, mennybemenetel után újra megdicsőül. Azonban ebben nem akar egyedül részesülni. Csakis velünk, veled, velem akarja átélni és végig benne lenni!

Dicsőség és igazság – két hangsúlyos szó az egész szakaszban. Mennyire vágyik rá az ember! Hogy szeretne a földön bármi áron dicsőséget szerezni. Hogy szeretné, ha dicsőségét látnák az emberek! Az igazságért is harcolunk, nagy az igazságvágyunk, az igazságérzetünk. Pedig mindkettő a kereszt gyümölcse. Csakis Jézus Krisztus kereszthalála által lehetségesek! Az igazság tökéletes kiegyenlítése a kereszten ment végbe. Erre szükség van, hogy élő kapcsolatba kerülhessünk az Atyával, és megismerhessük Őt. Ugyanígy a kereszt útja a dicsőség útja. Aki nem ezen az úton keresi a dicsőséget, az csak a mulandót találja. Mint mikor szappanbuborékot fújunk a gyermekeinkkel. Gyönyörködünk benne, de mikor meg akarjuk fogni, szétpukkad a kezünkben. Nem tartós, nem maradandó. Azonban most, hogy Jézus keresztre megy, mindkettő megnyílik a benne hívők számára. a teljes igazság és az örökkévaló dicsőség.

Mindenek felett Isten *szeretete* ragyog fel ebben a szakaszban. A szeretet Isten lényege. Nemcsak a világ kezdete előtt, hanem azóta is folyamatosan. Az a szeretetkapcsolat, melyet megél a Szentháromság Isten, ráárad a tanítványokra. Nem másodlagos mostohagyerekek leszünk, hanem úgy szeret minket az Atya, ahogy az egyszülött Fiát szerette. Minden azért történik, hogy minket is bevegjenek a nagy, közös ölelésbe!

Somogyiné Ficsor Krisztina

ÉPÍTKEZÜNK...

Főgondnoki beszámoló a 2018-as évről

Szeretett Fasori Gyülekezet!

Kedves Testvérek!

Építkezünk. Erősen, küzdelemmel, kitartóan, imádkozva, néha fáradtan, néha lendülettel, de mindig reménységgel, építkezünk. Pontosítok: az Úr építkezik, mi csak asszisztálunk hozzá, ahogyan a munkások is a szomszédban. Isten már látja a kész épületet, és azt

is tudja, mikor költözhetünk bele. Isten az építkezés idejét, éveit szabta ránk, most van erre lehetőség, ki tudja, később lesz-e ilyen alkalom valamikor? Világosan látjuk, hogy most kell a nem könnyű feladatot elvégeznünk. Ezért építkezünk... Szeretnénk persze nemcsak téglával, malterrel tenni, hanem lelkileg is. Isten országát építeni a Fasorban. Az épületekben és a szívekben. Minél több „élő kő” épüljön be a lelki házba. Ez az imádság, vágy van mindannyiunk szívében.

Egy évvel ezelőtt azzal a gondolattal fejeztem be főgondnoki beszámolómat, hogy 2018 legyen az óvodánk éve! Tény, hogy az új óvodaépület építkezése határozta meg a leglátványosabban a Fasor, a gyülekezet mindennapi életét az elmúlt évben, de az is igaz, látjuk, hogy a kivitelező hibájából még mindig nem értünk az átépítés végére, bár októberre, második lépésben január végére szerettünk volna. A munkát nem várt építési problémák is nehezítették.

Rengeteg szervezői-tervezői, menedzseri munka van az építkezés mögött, számtalan megbeszélés, levelezés, egymásnak feszülés a kivitelezővel, és hangsúlyosan szeretném megköszönni mindenkinek a szolgálatát, munkáját, aki ebben a gyülekezet részéről feladatot vállalt. Hisszük, hogy az építkezés befejezése

Készül a fasori kollégium új tornaterme

Isten kezében van. Mindig a félig teli pohárra kell néznünk, hálát adva, és nem a félig üresre. És az épület szép lassan elkészül végre. Ahogy jön a tavasz, újjászületik, reményeink szerint március végére!

A kollégium egésze nagy ajándék, és óriási missziói terület, folyamatos kihívásokkal. Egészen friss adat: Csipkebokor óvodánkba 119 gyermek jár, Julianna iskolánkban 319 diák tanul! S ha vannak is néhányan testvérek közöttük, gondoljunk bele, hogy ez hány családot jelent! Akikhez el tud jutni az evangélium! Örömről, hogy az iskolaépület immár az egyházközség tulajdona lehet, és hogy megújulhatott az iskola több terme, alagsora, amely új lehetőségeket jelent. Zajlik egy nagy eszközbeszerzési projekt is. Tavaly a presbitérium új, egyértelműbb fenntartói működési irányelveket is szabott iskolánk számára, mely reményeink szerint segíteni fogja az intézményt abban, hogy megőrizve eddigi értékeit jobban meg tudjon felelni korunk egyre nehezebb pedagógiai kihívásainak, és hogy az iskolát a gyülekezet még jobban a sajátjának érezhesse. Ez a munka idén is folytatódik. Az iskolai alagsor megújulásával és az új óvodaépülettel 2019-ben a gyülekezeti életterünk is bővíthet, reménységünk szerint például új, komfortosabb, egészségesebb helyet kaphat a gyermekmegőrző, vagy lehet önálló szobája a cserkészetnek. Az új lehetőségek kihasználásáról elkezdődött a gondolkodás.

Az elmúlt év elején új presbitérium kezdte meg a munkáját négy új presbiterrel a sorai-ban. Áldás volt megtapasztalni, hogy bár Isten adott próbákat, nehezebb vitákat, minden alkalommal sikerült Isten előtt megállni, és teljes egységre jutni. A döntésekhez volt bátorságunk és hitünk, és minden esetben felülről, az Úrtól kértünk bölcsességet. Ősszel a gondnoki csapat is megerősödött, bővült, hiszen a presbitérium missziói gondnokot

választott Simongáti Győző személyében. Beosztott lelkipásztorként dolgozik tovább a Fasorban két lelkész, aki eddig is itt szolgált közöttünk: a siketmissziót vezető Marton Piroska, és Gyórfy Eszter, aki elsősorban vallásanári feladatokat kapott. A tavalyi év egyik legmeghatóbb, szép alkalmá volt, amikor két siket testvérünk vallott hitéről, és konfirmációi fogadalmat tett gyülekeze-tünkben.

A hittanoktatást tavaly különösen megál-dotta az Úr. Az állami közoktatásban 7 iskola 40 csoportjában 128 diákot taníthattunk-ta-níthatunk hittanra a 2018–19-es tanévben, de ami különös ajándék, hogy csodálatos módon megnyíltak az óvodák kapui: 9 csoportban 85 óvodás gyermek részesülhetett hittan-oktatásban (az ezt megelőző tanévben csupán 3 csoportunk volt 20 gyermekkel). A fasori evangélikus gimnáziumban tavaly 161 diá-kot értünk el. Több mint megháromszorozta Isten az állami óvodai missziói lehetősége-inket, ami persze nagy feladatot is jelentett a hittanoktatók számára, köszönjük odaadó szolgálatukat!

A nyár kiemelkedő eseménye volt a harma-dik sátoraljaúj helyi többgenerációs hét, ame-lyen 343-an voltunk együtt a gyülekezetből, 110 család, kicsik és nagyok, idősek és kisba-bák, 57-en az ifiből és összesen 97 gyermek, akik között 32 szolgáló dolgozott. Nagy öröm volt ez a hét, megszólító igei alkalmakkal – délelőttönként a békéltetés szolgálatáról, melyet Krisztustól kaptunk (2Kor 5,16–21) –, sok énekléssel, játékkal, szemináriumokkal, bizonyágtételekkel, kirándulással, úszással és vízipólóval, sok-sok testvéri beszélgetés-sel. Esténként is szólt hozzánk Isten: jöjjetek hozzám, figyeljetek rám, hallgassatok rám, én megszabadítlak, hűségem rendíthetetlen (Ézs 55,3).

A tavalyi év fontos élményei, eseményei közé tartozik egy másik csendeshét is. Ősszel

holland testvéreink, a papendrechti gyülekezet látott vendégül egy körülbelül 25 fős presbiteri-szolgáloi küldöttséget, több házaspárt. Sokat tanulhattunk ebből a hétből, megismerve az ottani gyülekezeti életet, felüdülést jelentett sokunk számára az a pár nap, és csodálatos volt megtapasztalni a holland testvérek szeretetét, azt, hogy ha százfélék is vagyunk, vagy más nyelven is kommunikálunk, mégis egy az „életanyanyelvünk”, a Biblia, és egyek vagyunk Krisztusban. Értjük egymást.

Tavaly év elején szolgálói „börzét” tartottunk, egy hasznos alkalmat, amelyen bemutatkozhatott a gyülekezet összes, több mint 40 szolgálati ága, és megismerhette a gyülekezet a vezetőiket. A cél az is volt, hogy új szolgálókat toborozzunk, ebben még bőven van tennivalónk. Sajnos több területen hiány van „építkezni” vágyó szolgálókból. Közben új felelős szerkesztő került a *Fasori Harangszó* élére, új vezetői lettek a fiatal felnőttek körének. Hálát adunk az Úrnak a folytonosságért is, például az odaadó gyermekmunkáért, a gyermekmegőrző szolgálatért, azért, hogy áldott módon folytatódhatott a diakónia is Fehér Mariann testvérünk vezetésével – kaptunk hozzá anyagi támogatást. Egy új szolgálat is elindult tavaly, az istentisztelet alatti imaközösség, amely sokat jelent majd a lelki építkezésben. Minden területen köszönjük a testvérek szolgálatát!

Megújult a Szabó Imre terem, új burkolatot kapott, festést, és örömünk, hogy a Julianna iskola régi épületéből visszakerülve immár régi helyén, a gyülekezeti teremben csodálhatjuk meg a fasori festett üveg címert, gyönyörűen restaurálva, a mózesi Igével, amely pecsétünkön is szerepel a csipkebokorral: „Ég, de meg nem emésztetik.” Azt kívánom, hogy ha ránézünk, mindig jusson eszünkbe, hogy égő szívvel legyünk az Úr szolgálói – itt, a Fasorban is! Égő szívvel sokkal jobban megy az építkezés!

2018-ban megtapasztalhattuk, hogy egyre sürgetőbb gyönyörű műemlék templomunk felújítása. Beázásaink vannak, kiestek a tetőtérben ablakok, omlik a vakolat, felpúposodott a kő, töredezik az Úr asztala. Lépnünk kell. Az üvegablakainkról többször is szóltunk, köszönjük a Testvérek nagylelkű adományait, és kaptunk támogatást a VII. kerületi önkormányzattól is. Egy pályázaton további állami forrásokhoz jutottunk, és reménységünk, hogy a felújítást – legalábbis egyes elemeit – 2019-ben elkezdhetjük. A tervek már készülnek. A „fasori építkezés” tehát az óvodaépület befejezése után is folytatódik. Így majd újra, megint építkezünk... Ha Isten megengedi.

Tavasszal Somogyi Péter szolgálatával áldott hitmélyítő héten vehettünk részt, az igehirdetés-sorozatban a helyes, helyreállított énképünkről volt szó, erről tanulhattunk az Ézsaiás 43,1–7 alapján. Ősszel ismét volt evangelizáció, amelyen négy, a Fasorból indult, gyülekezetünkhöz kötődő lelkipásztor szolgált Igével: Böttger Antal dunaújvárosi, Székely Tamás budapesti, Pozsonyi úti, Székely Zsolt Baranya megyei, Kovács Hidai és Kovács Gergely pesthidegkúti lelkész. Jó volt, hogy újra a Fasorban köszönthettük őket.

Tavaly is volt női és férfi csendesnapunk, több családos alkalmunk, *Kereszt-kérdések* sorozat, jártak testvérek börtönmisszióban, kézműveskedhettünk, pénzügyeinkről tanulhattunk, és nagy öröme volt a gyülekezet nő testvéreinek egy új, rendszeres bizonyágtevő alkalom, az *Eltökélt szívű nők*, amely áldott módon beépült gyülekezeti életünkbe, és amely nemcsak nekünk ajándék, hanem a közösségi médiában való megjelenésével másoknak, kifelé is hirdeti az evangéliumot. Tavasszal részt vettünk, „átmentünk” a Szeretet-hídon. Ősszel otthont adhattunk a második fasori orgonafesztiválnak. Egész

évben sok gyönyörű koncert, zenés áhítat volt a Fasorban, a zene Istenre mutatott, mint ahogy élmény volt az Urat magasztalni a hangszeres-zenés istentiszteleteken is a fásori muzsikások szolgálatával.

Cserkészletünk, a 270. számú Hajnal Cserkészcsapat is erősödött, sok áldott együttlét mellett gyülekezetünk egyik ifjú tagja örsvezetői cserkész-szakképesítést szerzett.

Az ifjúság egy kicsit megújult rendszerben kezdte meg a működését az elmúlt évben, új ifivezetőkkel, a konfirmandusok hatékonyabb bevonásával, egy támogatói-mentorálási program elindításával, s mindennek áldásait lehet tapasztalni. Nagy öröm, amikor konfisoktól hallom vissza, micsoda élmény nekik, ha ifisekkel együtt lehetnek, hogy partnernek tekintik őket, és nem véletlen, hogy alig várják, hogy ők is ifisek lehessenek. Mondhatjuk: építkezünk! A 2017-es évnek is nagy eseménye volt az IKON a Fasorban, harmadik alkalommal rendeztük meg a budapesti református ifjúsági konferenciát, amelyen a Kárpát-medencéből 350, 14 és 30 éves közötti fiatal vett részt. Itt voltak ifjak a zilahi testvérgyülekezetből is, és nem sokkal később fásori fiatalok járhattak egy erdélyi református találkozón.

Kedves Testvérek! A választói névjegyzéket 706 névvel zártuk le. A 18 éven felüli, konfirmált gyülekezeti tagjaink közül ennyien fizettek nevüket vállalva egyházfenntartói járulékot az elmúlt 3 év valamelyikében. 3 év alatt körülbelül 90-en estek ki, elhunytak vagy elmentek, és körülbelül 60-an érkeztek a gyülekezetbe. És van 29 tag, akik fizettek egyházfenntartói járulékot, de nem kerülhettek bele a névjegyzékbe, mert a nevükön kívül nincs róluk semmilyen adatunk.

Köszönjük hálás szívvel a perselyadományokat is, az egész éves támogatást mindenkinek. Minden évben elmondom, hogy a gyülekezeti életre, a lelkipásztorok

és a munkatársaink bérére nem kapunk az államtól semmilyen támogatást, abból élünk, gazdálkodunk, amit a gyülekezet ad erre a célra. Istennek hála, pénzügyeink rendben vannak, Ő kirendelte a rávalót 2018-ban is a feladatainkra. Köszönet a pénzügyi területen munkálkodó Testvéreinknek, ahogyan megbízható munka folyik az ellenőrzés területén is. Továbbra is nagyon várjuk a Testvérek támogatását, hatalmas szükség van rá, és buzdítok mindenkit, ha Isten indítja, ha megteheti, ha csak néhány száz forinttal is, de növelje heti adományait, mert a gyülekezet nő, a feladatok is sokasodnak, szükség van minden forintra. Ha mindenki csak 100 forinttal többet dobna vasárnaponként a perselybe... A gyülekezetnek, lelki építkezéseinknek is nagy lépést jelentene.

Anyakönyvi adatainkról: 2018-ban 34 gyermeket és 3 felnőttet kereszteltünk meg, 19 fiatal és 9 felnőtt, összesen 28 fő tett konfirmációs fogadalmat, ez a szám 5-tel kevesebb, mint a 2017-es. 6 református és 14 vegyes vallású házaspár, összesen 20 pár esküvőjét tartottuk a Fasorban, sajnos jóval kevesebbet, mint 2017-ben, igaz, akkor kiugró emelkedés volt. Szomorú adat, de 2018-ban 60 alkalommal álltunk meg ravatal mellett. Örömünk is volt bőven, mindig nagy boldogság a gyülekezet nagy családjában, amikor „fásori” babák születnek. Pontos adatunk nincs, de azt tudjuk, hogy 2018-ban 9 alkalommal hirdettetett meg a komatál szolgálata, ennyi fásori újszülöttről bizonyosan tudunk, és ez 2 babával több, mint 2017-ben!

Áldást kívánunk a Somogyi lelkész házaspár szombatféltévére, és hittel, reményekkel telve kezdjük meg ezt az évet. Teljes örömben folytatjuk az építkezést fizikai és lelki értelemben is a Fasorban.

2019. január 9.
Devich Márton főgondnok

SZOMBATFÉLÉV

Somogyi Péter fasori elnök-lelkész és felesége, Somogyiné Ficsor Krisztina, Csipkebokor óvodánk és Julianna iskolánk intézményi lelkipásztora idén februártól féléves, szolgálat alól mentesített pihenőjét tölti a gyülekezeten kívül.

Februártól kezdődik számunkra a szombat-félév 27 évnyi szolgálat után. A teológia elvégzése után 10 évet szolgáltunk két részletben Kecskeméten és 17 évet a Fasorban. Közben öt gyermeket kaptunk Istentől ajándékba, akik közül ketten már férjhez mentek, és két vejjünkkel is gazdagodott a családuknak. Nagy örömünk 6 hónapos kis unokánk.

„Amikor be-mentek arra a földre, amelyet nektek adok, legyen nyugalma a földnek is az Úr nyugalomnapjához hasonlóan... a hetedik esztendőben legyen teljes nyugalma a földnek, az Úr nyugalomnapjához hasonlóan... Szenteljétek meg az ötvenedik esztendőt, és hirdessetek felszabadulást az ország minden lakosának... Örömnep legyen számotokra az ötvenedik esztendő! Ne vessetek, és ne arassátok le, ami az aratás után kihajtott... Mert örömnep az, tartsátok szentnek.” (3Mózes 25, válogatott versek) Örülünk az ajándékba kapott időnek, melynek feltételeit a helyettesítő lelkésszel az egyházmegye biztosítja. Kapunk időt pihenésre, feltöltődésre, tanulásra, erősödéssre. Úgy is megéljük ezeket a hónapokat, mintha kivennénk az eddig felhalmozódott

szabadságot. Hiszen egyikőnk elnök-lelkészként a gyülekezet vezetésével, iskola, óvoda ügyeivel és egyházmegyei feladatokkal megbízva sokszor megállás nélkül végezte a szolgálatát. Másikunknak pedig alig volt szüneti szabadsága az öt gyermekkel. Van mit bepótolni, hogy az ember rendezze a dolgait, elmélyüljön a küldetésében, és felkészüljön a feladatok végzésének folytatására.

Persze, ha az ember arra gondol, hogy mennyi feladat van a gyülekezetben, az iskolában, és hogy hamarosan költözik az óvoda is, akkor azt érzi, hogy nem kellene elmenni egy percre sem! Ha körbenézünk a munkatársainkra, és látjuk, hogy ők is fáradtak, akkor csak arra

gondolunk, hogy mellettük kell állnunk, és megállás nélkül együtt kellene tovább végezni a feladatokat. Azonban Isten mégis kinyitotta számunkra a szombatfélév lehetőségét, és biztatott bennünket, hogy éljünk vele. Egyik reggel, még tavaly, mikor mi is gondolkoztunk, hogy Isten mit akar, akkor ezt olvastuk: „Minden utadban nyugalmat ad. »Megnyugtat téged, ha az orcám megy veletek?» (2Mózes 33,14) Igehelyünk azt ígéri, hogy megtaláljuk a nyugalmat... Élvezheti-e valaha ezt a halandó ember? Igen, mert ígéretünk van rá, tehát hittel elkérhetjük Istentől. A nyugalom a Vigasztalótól, a Békesség Fejedelmétől és Mennybeli Atyánktól jön, aki maga is megnyugodott a teremtés hetedik napján minden munkájától. Istennel

lenni nyugalmat jelent a szó legigazibb értelmében.” (Spurgeon)

Szeretnénk együtt lenni mint házastársak, hiszen ez maradt el leginkább a folyamatos szolgálatban. Szeretnénk elolvasni sok könyvet, melyeket már régen beterveztünk. Az egészségünkkel törődni. Megírt anyagokat rendezni. Ha Isten megnyitja a lehetőséget, akkor egy másik (angliai) gyülekezetben tanulni, ötleteket, jó gyakorlatokat megismerni. Egy barátunkon keresztül megnyílt a lehetőség, hogy Dundee-ban a nagyvárosi missziót végző lelkész munkáját és gyülekezetét megfigyelhessük, és ott tanulhassunk. Mindenekelőtt szeretnénk sokat együtt imádkozni a gyülekezetért, annak minden tagjáért és a misszióért, a kollégium minden munkájáért. Mi is imaháttér leszünk a következő időben a gyülekezet számára.

Hálásan köszönjük, hogy sokan örültek annak, hogy elmehetünk a szombatfélévire. Köszönjük a presbitériumnak, hogy támogatta a megvalósulását. Örültünk annak is,

hogy januárban sokan kértek lelkigondozói beszélgetést, mert most egy ideig tőlünk nem tudnak. Köszönjük, hogy sokan szeretettel megöleltek, és kívánták, hogy lelkileg töltődjünk, és várnak vissza. Valaki, amikor elköszönt, és áldást kívánt, azt mondta: „Hallom, elmentek alkotói szabadságra!” Felemelő összefoglalása ez a fél évnak. Valóban így szeretnénk! Mindenkire hálával tekintünk, akivel egy közösségben lehetünk a Faszorban. Megnyugtató látni, hogy az itt maradó lelkészek milyen elkötelezett szívvel vállalják a szolgálatokat, és úgy osztják be, hogy minden ugyanúgy folytatódjon! Urunk áldja meg a szolgálatukat! Szeretettel kívánjuk, hogy az egész gyülekezet segítse ebben a fél évben is a közösség épülését a jelenlétével vagy több szolgálat vállalásával, imádsággal vagy a közösség sokféle építésével! Lehet, hogy sokan új lehetőségeket ismerhetnek most fel, ahol Isten nekik készített szolgálatokat. Mi is Urunk vezetésére, megújító, megerősítő munkájára várunk.

Somogyi Péter és Krisztina

Imádkozz!...

Elrontott mindent tegnapom,
feldúlta háborgó lelkem.
Beborult kéklő égboltunk,
villámlott, dörgött felettem.

Kínjaim gyötörve megszálltak,
örjögve magam mellé ültem,
Kértem Urunk segítségét,
küldött békéjétől megenyhültem.

Szólt szívemből köszönet,
kulcsoltam imára kezem,
Dicsőítettem Égi Teremtőt,
öröm és hála töltötte el lelkem.

Gránitz Miklós

Családos napunkon nagy élmény volt az 56 éve házaspár dr. Südy György és Zsóka és az aranylakodalmas Draskóczy László és Virág bizonyágtételét hallgatni családról, házasságról, gyermeknevelésről. A közös bizonyágtétel utáni csoportbeszélgetések folyamán mindenki személyesen is kérdezhetette őket. Képünk az egyik csoportban készült.

ISTEN ARRA TANÍT, HOGY RÁ HAGYATKOZZAM

Portré Peterdiné Molnár Judit lelkipásztorról

A Somogyi lelkész házaspár szombat-féléves távolléte időszakára az egyházmegyei vezetés Peterdiné Molnár Judit lelkész asszonyt jelölte ki helyettesítő szolgálatra.

„Uram, Istenem! Sok csodás tervet vittél véghez értünk, nincs hozzád fogható.” (Zsolt 40,6) – szól Peterdiné Molnár Judit lelkipásztor szívéből elhívásának, életének Igéje, mely így folytatódik: „Szeretném hirdetni és elmondani, de több annál, mint amit fel tudnék sorolni.” 37 éves szolgálat után is sugárzik szavaiból, hogy életének elmúlt idejét, annak minden részletét Isten csodás terveként élte meg, és ma sincs nagyobb öröm számára, mint hirdetni és elmondani a jó hírt a rábízottaknak gyülekezeti igehirdetésben és szolgálatának valamennyi színterén. A *Harangszó* megjelenésének idején már nem ismeretlenként kell őt bemutatnunk, hiszen napi kapcsolatban lehetünk vele fasori gyülekezeti életünk mindennapjaiban.

Szülei példája

Lelkészcsaládban nőtt fel, édesapja Molnár Miklós, az áldott emlékű Kálvin téri lelkipásztor. Családjával megélte, meg tapasztalta a vidéki életet is, amikor édesapja még Borsod megyében, majd Cegléden szolgált. Szüleiről így beszél: „Otthon ők élénk élték a keresztyénséget.” Bátyjai nem lettek lelkészek, ők polgári foglalkozásúak, de aktív tagjai gyülekezetüknek. Egyikük a berekfürdői református üdülőnek, a Megbékélés Házának igazgatója. Judit elhívásában

viszont nagy szerepe volt édesapja lelkészi, emberi magatartásának, egész életvitelének.

A teológiát Budapesten végezte 1982-ben, majd első szolgálati helyére Baranyába, Drávafok községbe került férjével, Peterdi Dániellel együtt. Vállalásuk missziós feladat volt, az egyházkerület akkoriban ösztönözte a fiatal lelkipásztorokat az elnéptelenedő baranyai gyülekezetek felélesztésére. Szolgálati gépkocsit is biztosítottak számukra, ám egyébként igen szerényen éltek. A gyülekezet pénzbeli juttatást keveset tudott adni, de élelmiszerterményeiket szívesen megosztották a fiatal házaspárral. Négy gyermekükből kettő Drávafokon született. Ottani, hétéves szolgálatának pozitív tapasztalatai máig erősítik a lelkész asszony hitét és elhívását, hogy érdemes a nehézségeket vállalni, újat kezdeni, fiatalokkal foglalkozni, megszólítani minden korosztályt, beleértve az óvodásokat is. A gyülekezeti munka sokféle feladatához, a családi istentiszteletek, óvodások között végzett hitoktatás kiegészítéseként külföldön, Svájcban is szerezhettek tapasztalatot egyéves gyakorlata idején, amikor ezt a munkát itthon még csak titokban lehetett végezni. Az egyházi törvény változásával 1986-ban szentelhettek lelkésszé a többi, mintegy 200 – addig végzett – hittársnőjével együtt.

A pécsi szolgálat

A pécs-belvárosi gyülekezetben 1989 ősztől szolgált férjével. A történelmi változások speciális feladatok elé is állították őket: gyülekezetükkel részt vettek a romániai forradalom idején az Erdélybe küldött segély-

szállítmányok gyűjtésében, szervezésében, később pedig a rendszerváltás adta lehetőségeket kihasználva egyházi épületek visszavadását igényelték. A volt egyházi iskoláért kapott kárpótlásból egy új gimnáziumi épületet létesíthettek, mely mára egy nyolcosztályos általános iskolával és óvodával bővült, kiegészülve egy bentlakásos kollégiummal. Judit a gyülekezeti szolgálat mellett öt évig iskolalelkészi feladatokat is ellátott. Férje esperesi szolgálata, püspökhelyettesi feladatai idején is igyekezett helytállni. A gyülekezet gazdag hitéletére, sokszínű, minden korosztályt megmozgató tevékenységére ma is szívesen emlékszik: a családi istentiszteletek, kézimunkakör, zenekar alapítása, ifjúsági zenei istentiszteletek, táborok, kirándulások, konferenciák kedves emlékei az ott töltött 25 évnek.

Ő munkálkodik

Tiszteletre méltó nyíltsággal beszél válásáról. Saját életének válsága, nehézségei megedzették lelkét, sőt így kapott újabb elhívást, hogy tudjon a lelkigondozásban a hasonló sorsú asszonyokkal foglalkozni Isten egyértelmű iránymutatása szerint: „...*aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.*” (2Kor 1,4)

Férjének nyugdíjba vonulása és válásuk után Judit Budapestre költözött, itt vállalt szolgálatot az egyházmegye

szombatfélèves lelkipásztorainak helyettesítésére. Nálunk, a Fásorban ez már nyolcadik hasonló szolgálata. Évenként öt-hat hónapot tölt egy-egy gyülekezetben. Arra a kérdésre, hogy szokott-e kifejezett üzenettel érkezni a gyülekezetekbe, így válaszol: Pécsett – az utolsó években – élveztem, hogy nagyjából ismertem azokat, akiknek az igehirdetés szólt. Olyanok voltunk, mint egy nagy család. A mostani feladatkörömben számomra ismeretlenek ülnek a templompadokban. Itt azt tapasztalom meg, hogy amit Isten üzenetként nekem ad, azt Ő a hallgatók szívében élővé és hatóvá teszi. Arra tanít, hogy Őrá hagyatkozzam. Ő munkálkodik.

Széplaki György

SZERET, MERT SZERET

Gondolatok és rövid ismertető a hitmélyítő hétről

2019. február 18–22. között esténként az idei hitmélyítő hét alkalomsorozatán vehettünk részt templomunkban. A hét alapigéjének, Dávid 103. zsoltárának kezdősora felszólító iránymutatásként csendül: „Áldjad, lelkem, az Urat...!” Sokunknak régóta a szívében zeng ez a zsoltár, melynek üzenete ezen a héten tovább gazdagodott Pataki András Dávid lelkipásztorunk tolmácsolásában.

Ha a legrövidebben akarnánk elmondani, ebből a kezdősorból kellene kiindulnunk, és ide is jutnánk vissza: *Áldjad, lelkem, az Urat*, mert számtalan, egész életedet érintő okod van rá. Neked és minden embernek kikerekedik, gazdagabb lesz az élete, ha az az Ő dicséretéről szól. Életprogramom legyen tehát, hogy szüntelenül *áldjad, lelkem, az Urat!* Ezt az életprogramot porciózta az igemagyarázat, hagyva időt a megértésre, az érlelődésre és a helyszínen a kiscsoportokban történő megbeszélésre is. (Az igehirdetések meghallgathatók a *Fasor.hu*-n, gyülekezetünk honlapján, az *Igehirdetések* alatti *Sorozatok* menüpontban.)

Hétfő: Az Úr dicsérete

Dicsérem-e Istent naponként? Gyönyörködöm-e az Ő tetteiben? Miért kell minket Isten dicséretére buzdítani? – kérdések sora merül fel, ha végignézünk magunkon. Mi minden köt le minket a mindennapokban, miben leljük örömünket, mi gyönyörködtet? Jobbára emberi dolgok, valós értékek, szépségek, melyek Isten szerint is jók lehetnek, tehát nem tilosak. De a lényeg az, hogy mi van a fókuszban. A zsoltáros figyelmeztet: egyedül a mindent betöltő, megelégtető, érdemünkön felül ajánló Isten méltó a dicséretünkre.

Kedd: Az Úr útjai

Hogyan ismerteti meg Isten az Ő útjait? A kijelentése, Igéje által: a Szentírás leírja Isten cselekedeteit, bemutatva, hogy érdemes Őt követni, elhagyni a bűnösök útját, mert Ő hosszútűró, irgalmas, kegyelmes, megbocsátó Isten. Tanulmányozzuk-e naponként az Ő üzenetét? Választanunk kell: a saját utunkat vagy az Ő útját járjuk? Ezen a napon a kiscsoportban arról vallhattunk egymásnak, hogyan mutatta meg Isten a mi életünkben, konkrét esetekben a különbséget a jó és igaz, illetve saját, akár jónak tartott utunk között.

Szerda: Az Úr szeretete

Már az is Isten indítása bennünk, ha gyönyörűséggel tudjuk Őt dicsérni. És ha áldjuk Őt, akkor kigyógyíthat mindabból, ami tönkretesz. Mert Isten arra alkotott bennünket, hogy Őt dicsérjük. Ez a cél. Első hallásra talán visszahökölésre készíti az embert, s hitetlen szíve rögtön leüti a magas labdát: „Micsoda önzés az, hogy az Ő magasztalására teremtett bennünket?” De lássuk meg – hívta fel a figyelmet Pataki András –: Lucifer is ezt hányta Isten szemére. Mindenestől hamis ez a kérdés. Valóban önző lenne az Isten? Mennyire torz a gondolkozásunk! Valójában nekünk van szükségünk arra, hogy dicsőítsük Őt, mert csak akkor tud megszabadítani mindattól, ami romlásba, kárhozatba visz. S ha meglátjuk életünkben a jót, amelyet az Ő kezéből veszünk, örömmel dicsérjük Őt ezért. Mert Ő minden jó forrása: a napsütéstől a Gundel-palacsintáig, a társunk ölelésétől gyermekeink nevetéséig. Nem valódi békeség és boldogság az, amit nem Nála találunk

meg! Csak az Őt dicsérő szív találhatja meg az igaz örömet. Nélküle csak a kárhozat marad. Azért, mert a javunkat akarja, azért mert szeret bennünket. Ha a szívünk megtelik az Ő szeretetével, szánk is megtelik az Ő dicséretével.

De milyenek az Úr útjai hozzánk? Semmiképpen sem olyanok, mint ahogyan az emberek bánnak egymással, s amelyet jól kifejeznek közmondásaink: Amilyen a mosdó, olyan a törülköző. Amilyen az adjonisten, olyan a fogadjisten. *„Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk. Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt. Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket. Amilyen irgalmas az apa fiaihoz, olyan irgalmas az Úr az istenfélőkhöz.”* (Zsolt 103,10–13)

De nagy bajban lennénk, ha Isten azt tenné velünk, amit mi teszünk övele! *„De nálad van a bocsánat, ezért félnek téged”* – mondja a zsoltáros (Zsolt 130,4). Szeretete szerint bánik velünk, mert szeret minket. Szeretete nagyobb, mint a bűneink. S ezen a ponton elérkeztünk Isten titkához. Szeret, mert szeret. Mert megígérte. Az a célja, hogy helyreállítsa a kapcsolatot önmagával. Egyedül Isten szeretete az, ami összekötheti és össze is köti a mi útjainkat az Ő útjaival. Az Ő szeretetéből jön a megoldás a bűneinkre. Isten nem köt kompromisszumot az ember bűneivel. Nem hagyja ott az életünkben, hogy ne nyomoríthasson meg tovább. S a Krisztus véérért bűnbocsánatot nyert ember, aki immár Isten gyermeke, boldog szívvel dicséri Őt.

A hét minden napján énekeltük dr. Czako Jenő lelkipásztor énekét a 103. zsoltár verseire. E napon is összecsengett az ének két sora a választott zsoltárversekkel: *„Az Úr könyörülő az Őt félők iránt, / Mint könyörül az édesapa megtérő fián.”*

Csütörtök: Az Úr ideje

Az időt mi, emberek mulandó életünkben leginkább fenyegetésként éljük meg. Érdemes ezért belegondolnunk: az idő Isten alkotása. Ő az idő előtt is létezett. Az időt Isten körülöleli, felette áll. Életünk ajándék, az Úrtól kapjuk az idejét is. Ezért is figyelmeztet minket, hogy lássuk meg határainkat, bízzuk magunkat Őrá mi, poremberek csodálkozunk rá a végtelenre. Bűnös múltunkat a háta mögé veti, a jelen gondjait és a jövő kételyeit rábízhathatjuk. Ezzel a bizalommal munkásai lehetünk az Ő országának, bevon minket az Ő idejébe, engedelmesség által lesz áldott az életünk. Az Ő szeretete örökké az istenfélőkkel van. Belekerülhetünk az Isten végtelen idejébe, Jézusban megnyerhetjük az örök időt és életet.

Péntek: Az Úr gyülekezete

A záró alkalom több szempontból is összefoglalója volt a 103. zsoltár gazdag tanításának. Míg az előző napok jobbára egyéni életünket célozták meg, a befejezés rámutatott, hogy miként vonul végig a zsoltáron a lelki növekedés lehetséges útja: *„Áldjad, lelkem”* (én) – *„megváltja életedet”* (te – hiszen mások is vannak Isten szeretetében) – *„nem bűneink szerint”* (mi – közösséget vállal velük) – *„Áldjátok az Urat ti, teremtményei”* (ti). A zsoltár egyik kulcsszava a minden. S bár szeretjük, büszkék vagyunk a mi gyülekezetünkre, vegyük tudomásul: Isten gyülekezete ennél sokkal nagyobb. Nem mi választjuk a tagjait, Ő vonz magához mindeket kivételezett, kizárólagos szeretetével. Ő indít arra, hogy hálából teljesítsük akaratát, hódoljunk neki, és dicsérjük Őt. Így kerül a zsoltár végére ismét az én: mit is tehetnék, *„Áldjad, lelkem, az Urat...!”*

Széplaki György
(közreműködött: Cseke Hajnalka)

SOSEM KÉSŐ ISTENT MEGISMERNI!

Két eltérő életút, két ember, akiket az Úr csodálatos kegyelme vonzott a Fasorba. Idén januárban konfirmáltak, s itt találtak lelki otthonot is.

Pacher Luca, a Károli Gáspár Református Egyetem hallgatója, óvónőnek készül.

– Kitől hallottál a *Kereszt-kérdések* tanfolyamról?

– Két és fél éve érkeztem a Fasorba. Az egyik istentiszteleten hallottam az úrvacsoráról, és érdekelni kezdett a dolog. Megfogalmazódott bennem a vágy, hogy ha lesz lehetőségem rá, szeretnék részt venni benne és megérteni, hogy mit is jelent. Pataki András lelkipásztort kérdeztem meg erről, ő ajánlotta nekem az éppen akkor induló *Kereszt-kérdések* tanfolyamot. Nagyon sokat kaptam ettől a sorozattól, itt hallottam Istenről életemben először igazán, és a hitemet is ez a sorozat alapozta meg. Viszont nem mentem utána konfirmálni, mert nem éreztem úgy, hogy itt van az ideje. Tavaly nyáron beszélgettem egy barátnőmmel, aki rávilágított, hogy mekkora ajándék a konfirmáció. Elgondolkoztam ezen, és szépen lassan megértettem, hogy ezt szeretném. Így két évvel a *Kereszt-kérdések* után kezdtem el a konfirmáció-előkészítőt.

– A szüleid hívő emberek?

– Nem hívő háttérű családból származom. Istenről nem igazán esett szó otthon. Gyerekkoromban megkereszteltek egy katolikus templomban, de nem neveltek hitben. Apukám időnként mesélt nekünk bibliai történeteket. Viszont egyikük sem ellenezte, hogy elkezdtem a Fasorba járni. Sőt anyukám időnként eljön velem az istentiszteletre. Ez nekem hatalmas ajándék.

– A konfirmációhoz mit szóltak a szüleid és a barátok?

– Őszintén szólva nekem a konfirmáción az számított leginkább, azért imádkoztam folyamatosan, hogy a családomra Isten valamilyen hatást gyakoroljon. Anyukám, aki már sokszor jött velem a Fasorba, végigkönyvezte az egész alkalmat, nagyon meghatódott. Sok minden világossá vált számára az alkalom alatt. Azért is nagyon hálás voltam, hogy apukám és a nagymamám, akik előtte nem nagyon jártak még istentiszteleten, eljöttek, és végighallgatták. Apukámban még az a gondolat is megfogalmazódott a konfirmáló társamat látva, hogy sose késő Istent megismerni. A barátaim is nagyon kedvesek voltak, egy nagyon jó délutánt töltöttem velük. A konfirmációmát mindenképpen meg akartam ünnepelni velük, mert tudtam, ők azok, akik igazán értik, hogy mit jelent ez a lépés számomra.

– Hogyan szólított meg téged az Úr, hogyan találtál rá?

– Első alkalommal, amikor istentiszteleten voltam, a templomba belépve olyan nyugalom és békesség kerített hatalmába, amit előtte nem éreztem. Akkor még nem igazán értettem, hogy miről van szó, és rengeteg kérdésem volt, de szerencsére voltak, akiknek feltehettem őket. Idővel egyre többen. Ez hatalmas segítséget jelentett. Az ifiben megtaláltam azt a helyet, amit előtte már nagyon régóta kerestem. Nemcsak olyan emberekkel találkoztam, akikkel jókat tudtam beszélgetni, és jó barátokra leltem bennük, hanem itt egyre jobban megértettem, hogy kicsoda Isten. Ettől, ha akartam volna, sem tudtam volna elszakadni, mert folyamatosan

bennem élt egy vágy, amit nem tudok szavakkal leírni. Mindig hatalmas örömet okozott, ha visszajöhöttem, és megérthettem még valamit. Erre szoktam azt mondani, hogy „itt ragadtam a Fasorban”.

– **A konfirmáció-előkészítő tanfolyam során mi fogott meg leginkább?**

– Örülök, hogy nem közvetlenül a *Kereszt-kérdések* után vágtam bele, hanem úgy, hogy már sok mindent tudtam Istenről. Nagyon megerősítő volt újra hallani olyan dolgokról, amik tulajdonképpen a hitem alapját képezik, mert fel tudtam fedezni benne rengeteg olyan dolgot, ami által a hitem tovább épülhetett. De ami a legtöbbet jelentette, az az újbóli felismerése annak, hogy Jézus annyira szerette az embereket s közöttük engem is, hogy képes volt feláldozni a saját életét, hogy nekem ne kelljen szenvednem azokért a bűnökért, amiket nap mint nap elkövetek. Hogy lemondott a saját életéről az enyéért cserébe.

– **Volt egy fordulópontra az életedben, amikor a döntés megszületett a szívedben?**

– Igen, két éve történt, november 8-án. Vasárnap hallottam az evangelizációs hétről, de nem terveztem, hogy részt veszek rajta. Abban az időben rajzszakkörre jártam a Fasor közelében. Az alkalmak este 7 óráig tartottak, de aznap 6 óra körül belém hasított egy érzés, hogy át szeretnék menni meghallgatni az istentiszteletet. Átmentem. Pontosan emlékszem arra a napra. Ott ültem a templomban, és teljesen úgy éreztem, hogy nincs körülöttem senki és semmi, csak az igehirdetésre tudtam figyelni. Akkor fogalmazódott meg ben-

nem a felismerés, hogy én innentől kezdve nem akarom Jézus nélkül élni az életemet, mert csak Vele van értelme.

– **Mit jelent számodra a Fasor?**

– A Fasort a második otthonomnak tekintem. Sehol máshol nem tapasztaltam, hogy ilyen befogadóak és közvetlenek lennének az emberek. Az ifiben olyan barátokra leltem, akiknél jobbat nem is kívánhatnék. Ők azok, akiktől tudom, hogy bármilyen kérdéssel vagy nehézséggel küzdök, ott lesznek velem, és együtt örülünk, erősítjük egymást. Rengeteget tanulok tőlük, és felnézek rájuk, ahogyan képesek megélni az Istennel való kapcsolatukat és a hitüket a mindennapokban. A „nagy ovis” gyermek-istentiszteleteken szoktam szolgálni, amit nagyon szeretek. Ez a szolgálat is hozzájárult ahhoz, hogy az óvodapedagógusi pálya mellett döntsek. Az ifiben a zenészcsoportban szolgálom, ami szintén nagyon közel áll a szívemhez, mert számomra az éneklés olyan eszköz, amivel leginkább közel tudok kerülni Istenhez.

Szivákné Szabó Erzsébet nyugdíjas

Kárpátaljáról származom, 2000-ben költöztem át, már nyugdíjasként, tíz éve élek Budapesten. Édesanyám egyedül nevelt fel

minket a két testvéremmel, miután édesapánkat elvitték, és soha többé nem tért haza, azt sem tudjuk, hol halt meg. Magyar vagyok, de oroszok között nőttem fel és éltem. Nem gyakorolhattuk a hitünket, nem beszélhetünk a múltunkról. Anyánk tanított minket imádkozni, azt tudtuk, hogy Isten létezik, de az Úr Jézusról nem tanultunk szinte semmit. Férjhez mentem, fiatalon óvónőként, majd kül- és belkereskedelmi irodában dolgoztam, vasúti szállítással foglalkoztam 27 évet. Két fiunk született, a férjem 50 évesen, hirtelen infarktuszban meghalt. A férjem halála után egyedül ott maradtam a gyerekeimmel kétségek között, elkeseredetten. Ekkor éreztem Istennek a csodálatos munkáját: Ő lenyúlt hozzám, megszólított, megerősített, kihozott abból a nehéz helyzetből. Megfogadtam, hogy ezentúl az Úrnak akarok szolgálni, az Ő útján járni.

Itt kerestem lelki közösséget

Akkor kezdtem gyülekezetbe, bibliaórákra járni, lelki testvérek közé kerültem. Megismertem két idős testvért, akik tanítottak bennünket, csodálatosan munkálkodtak Isten kegyelméből, sokakat vonzottak Istenhez. Miután átköltöztem Magyarországra, itt is kerestem a lelki közösséget, először a Hold utcai gyülekezetbe jártam, majd a Tahiban lakó rokonaim ajánlására jöttem a Fasorba. Időskoromban férjhez mentem egy Testvérhez, aki szintén özvegyen élt. Egymás lelki társai lettünk. Két gyerekem, öt unokám, egy dédunokám van. Ahogy tudom, segítem, tápálom őket, lelkileg is szeretném, de ezt sajnos nehezen fogadják el. Annak idején Kárpátalján nálunk nem volt felnőttkonfirmáció, de láttam, hogy a Fasor-

ban van. Kezdett foglalkoztatni a gondolat, hogy hogyan lesz az elmenetelem az Úrhoz, ha nem konfirmáltam. Eleinte szégyelltem, hogy ilyen idősen jelentkezem, mégis eljöttem. Tavaly jártam a *Kereszt-kérdések* sorozatra, idén pedig a konfirmáció-előkészítő tanfolyamra, ahol szeretettel fogadtak. Hálás vagyok a lelkészeknek a tanításért és a nőtestvéreknek a sok segítségért. Este hazakísértek az alkalmakról, végig mellettem álltak. Korábban is rendszeresen jártam a fasori gyülekezetbe, csendesnapokra is eljöttem, mégsem éreztem, hogy idetartozom. Ma már lélekben is itthon vagyok a Fasorban.

Beszélek a hitemről

A lakóhelyem közelében, a Honvéd téren gyakran megszólítom az idős embereket, és elbeszélgetek velük. Megkérdezem, hogy vannak, beszélek a hitemről is. Néha furcsállják, mások nyitottak erre. Sok ismerősöm lett közöttük, és a Nádor téri idősek otthona lakói között is.

Meghallgatom őket, megfűszerezem a beszédemet azzal, amit éppen olvastam, hallottam. Érdeklődöm, hogyan készülnek Istenünk elé, imádkozom velük.

Lelki táplálékom a Biblia, abból merítek erőt. Naponta az Úr elé viszem az életem gyenge pontjait, a csendes reggelek a legkedvesebb óráim. Ilyenkor imádkozom gyerekeimért, unokáimért, a betegekért, a megfáradtakért, az országért. Hiába vagyok ilyen idős, megerősödött a hitem. Életünk végéig, amíg lehetőségünk van, dicsőítsük Istent! „*Lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága.*” (Zsolt 119,105)

Halász Kinga

MINDIG AZT KAPTUK ITT, AMI ÉPPEN KELLETT

Beszélgetés Gurzó Józseffel és Gurzóné Balogh Mónikával

Mónival és Józsival egy hosszú, fárasztó csütörtöki nap estéjén találkoztunk, néhány falat csoki után azonban egy nagyon izgalmas beszélgetés kerekedett. Sok dolog nem volt, hiszen rengeteg mesélnivalója van a házaspárnak. Józsi informatikus, Móni gazdasági ügyintéző a Juliannában, két gyermekük közül Józsi idén kezdte a gimnáziumot, Gyöngyi pedig éppen most van a felvételi-időszak kellős közepén.

A Fasorba lassan húsz éve járnak, Józsi a fasori információs misszió (FIM) egyik alapítója és oszlopos tagja. Először természetesen arról beszélgettünk, hogyan kerültek a gyülekezetbe.

Móni: Én még nem voltam megkeresztelve. Együtt jártunk Józsival, s a házasságunk előtt mindenképpen szerettem volna megkeresztelkedni. Ekkor még egyikünk sem járt a hit útján. Anyukám, aki hallotta, hogy a „Fasor egy jó hely”, javasolta, hogy jöjjenek el ide. Itt aztán mondták, hogy „nem úgy van az”, mert előtte van konfirmáció-előkészítő tanfolyam. Arra elkezdtem járni, de jött velem Józsi is, mert őt is érdekelték ezek a kérdések. Végh Tamás bácsi és Somogyi Péter lelkipásztorok tartották az alkalmakat. Józsiban nagyon sok kérdés volt már korábbról, így vonzotta a dolog.

Józsi: Életemben először fordult elő velem az, hogy egy pap vagy lelkész beszél a hitről, és én azt gondolom, hogy ő elhiszi azt, amiről beszél. Ez egy furcsa, új élmény volt. Elkezdtünk járni istentiszteletekre is, ezek is megérintettek. Akkoriban szívtuk magunkba ezeket az élményeket. Rengeteg igehirdetést hallgattam meg kazettákról,

volt, hogy egész vasárnap egyik alkalomról a másikra mentünk. Bennem az volt, hogy ha ez az egész igaz, akkor azt tényleg komolyan kell venni, utána kell menni. Egyszer kosaraztunk a tornateremben, és kérdeztem Tamás bácsit, hogy „hogyan kell megtérni”, mert erre eddig a prédikációkból nem kaptam választ. Ő válasz helyett rávett, hogy menjek el a két hét múlva kezdődő biatorbágyi csendeshétre. Ott napról napra támadtam le ezzel a lelkészeket, de még mindig nem tudtam a választ. Utolsó este egy beszélgetésben megkérdezte Cselényi László, a Biatorbágyi Magyar Belmisszió vezetője, hogy letettem-e a bűneimet. Az elmúlt hetekben folyamatosan ezt hallottam különböző prédikációkban, de akkor nem értettem. Most viszont valóságosan megláttatta velem a Szentlélek, hogy mi a gátja a megtérésnek. Ez egy katartikus élmény volt. Megtörtént. Nagyon érdekes ez, hogy hiába van rá utalás a Bibliában, nincs recept. Velem ez a mondat értette meg. Foglalkoztatott akkoriban az is, hogy ha én olyan jó fej vagyok, hogy meg akarok térni, de Isten mégsem akarja, akkor mi van? Erre kaptam a konfirmáción azt az ígét, hogy „Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki...” (Jn 15,16). Ezt ekkor értettem meg.

Isten tart meg, semmi más

M.: Jó, akkor Józsi megtért, de velem mi lesz? Én is elmentem Biatorbágyra, ahol azt értettem meg, hogy Isten tart meg engem, semmi más. Nem Józsi, hanem Ő – az Ő kezében vagyok.

Megtértek, de még nem házasodtak össze. Ettől kezdve viszont egyre inkább az lett a fontos, hogy Istennek mi a terve velük. Házasságuk megerősítése felülről igazi bizonyágtétel!

M.: Biatorbágyról hazajöve egyértelművé vált, hogy össze kell házasodnunk. Józsinak viszont most már hiányzott az, hogy tudja, ez Isten szándéka-e. Azt kértem Istentől, hogy Józsi kapja azt az Igét, hogy „*Ezért a férfi elhagyja apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek egy testté.*” (1Móz 2,24). De tudtam, hogy Józsi egész máshol tart most a Bibliában, az Újszövetséget olvassa, ezért most ezt nem fogja olvasni. Erre másnap felhív, hogy ő most pont az Efezusi levelet olvassa, ahol ez az Ige idézve van!

J.: Ez reggel volt, de előző este is történt egy fontos esemény. Akkor azt az Igét olvastam, hogy „*...neked adom ezt a földet örökségül*” (1Móz 15,7). Nekem ez úgy szólt, hogy ez a „föld” Móni, a házasság – szív szerint így értettem meg. Bennem volt egy kifejezett vágy, hogy mondja meg Isten, és ott volt ez az Ige rá válaszul. Másnap reggel pedig az Efezusi levél. Reggel mondtam Móninak, hogy megkaptam a választ, amikor ő elárulta, hogy pont ezért az Igéért imádkozott! Ezután beszélgettem Somogyi Péterrel, hogy „megkaptuk az engedélyt”, szerveznénk az esküvőt. Azonban nem várt fordulatként Péter most az érzelmi rész fontosságát hangsúlyozta. Ez váratlanul ért, mert az érzelmi rész számomra magától értetődő volt, és azt hittem, hogy a lelkipásztorral csak az isteni részt fogjuk megbeszélni. Összezavart, hogy Péter ebbe az irányba terelte a beszélgetést. Nagyon fárasztó volt a hétvégem, s a káoszban Isten humora tett rendet egy áhítatos könyv aznapi elmélkedésének címén keresztül: *A fáradtság oka a sok hezitálás.*

M.: Isten ezt a szövetséget tehát atombiztosan bebetonozta. Hála neki, mert azóta is

ehhez tudunk mindig visszanyúlni. Nekünk egyértelmű, hogy akkor Isten ezt mondta nekünk.

J.: Ráadásul a nászutunkon, Norvégiában éppen, amikor Móniról készítettem egy fényképet, a feje fölött kialakult a szivárvány, a fénykép készítése után azonban eltűnt. Később esett le, hogy a szivárvány a szövetségkötés jelképe a Bibliában... Szóval olyan jelek jöttek egymás után, amik félreérthetetlenek voltak, és nagyon erőssé tették a szövetségünket.

S jött a családalapítás, a szolgálat, a mindennapok...

M.: Józsi belevetette magát a fasori információs misszióba, rengeteg alkalmon hangosított. Kazettákra vették fel a FIM-es szolgálói csapattal az igehirdetéseket, ő vágta az összes hanganyagot hétről hétre, rakta fel az internetre a kész anyagokat. Én otthon voltam Józsival és Gyöngyivel, akik gyorsan jöttek egymás után, alig másfél év korkülönbséggel.

J.: Én figyelmetlen voltam, mert nem vettem észre, hogy Mónira ez milyen terheket rakott. Biztos voltam benne, hogy jól csinálom, az Úrnak szolgálok, szombaton, vasárnap is mindenhol ott vagyok, hét közben meg a munka... De ebben megállított Isten. Rá kellett ébredjek, hogy ez nem működik. Ezt a szolgálatot meg kell osztani. Kialakult egy szolgálati csapat, amit hívó emberek alkotnak, de sokáig inkább úgy működött, mint egy világi szervezet, lelki tartalom nélkül. Azonban egyszer csak megtört a jég. Voltak konfliktusok, amiket meg kellett oldani. Leültünk együtt imádkozni, házi csoporttá, bibliakörre alakultunk, és ez lett a fontosabb. Az volt benne a jó, hogy ezért a körért mi egyenként megküzdöttünk, nem egy kész dologba tagozódtunk be. Sajnos ebben a történetben egy nyári szünet törést okozott, most szeretnénk újraindítani.

Ha valami az Úr akarata, akkor az végbemegey

Kérdeztem őket arról is, hogy Istennel hogyan élték meg a mindennapi próbatételeket, kihívásokat.

J.: Olyan ez, mint amikor olvasod a történelemkönyvet – ott olyan logikus, hogy mi miért történik, egy csatában merre kell fordulni stb. De annak, aki ott benne van, egyáltalán nem logikus és egyértelmű, hogy mit kell tenni. Így voltunk mi Józsi iskola-választásával kapcsolatban. Mondtuk, hogy oda fog kerülni, ahova Isten akarja, mégis agyaltunk folyamatosan, álmatlan éjszakákon át, hogy mi lenne a legjobb. Emberileg mindent be akartunk biztosítani, ami persze a hitünk gyengesége volt. Utólag már ez nevetségesnek tűnik, most Gyöngyivel is ebben vagyunk, de már sokkal lazábban. Meg kellett értenünk, hogy ha valami az Úr akarata, akkor az végbemegey. Átéltük a Juliannában, hogy ha egy gyereket Isten egy fizika-kémia tagozatos iskola felvételijére küldi, akkor ad pedagógust is, aki erre felkészíti. Mindenütt ott volt az Úr segítsége, ahol lennie kell – az összes többi emberi aggodás csak hitetlenség.

M.: Utólag látjuk, hogy hatodikban miért nem sikerülhetett. A felvételi-időszakban olyan beteg lett Józsika, hogy járni nem tudott. Ötven pontos felvételit írt. Fejjel rohantunk a falnak, nagyot koppantunk. Isten ezt nem akkorra készítette el nekünk, hanem két évvel későbbre. Akkor nem volt erre nyitva a fülünk, pedig voltak jelek.

J.: A költözésünk két éve is

pont így ment, vacilláltunk, jól döntöttünk-e. Megkötöttük a szerződést, kimentünk, és Józsi fiunk vette észre, hogy a bejárati ablaknál ott van egy tábla, hogy „Isten hozott”. Ez is egy katarzis volt. Addig fel sem tűnt ez a tábla, pedig nyilván ott volt korábban is. Akkoriban egy igehirdetés záróéneke volt, hogy „Testvérek, menjünk bátran...”, még a húgom, Anikó is odanézett rám, hogy „Nem érted?” – tehát még ő is értette a jelzést.

M.: Korán kelünk, ezért esténként tartunk családi áhítatot a *Bibliaolvasó kalauz* alapján. Csodálatos, hogy Gyöngyiben a Lélek által milyen kérdések és érett válaszok fogalmazódnak meg!

Végül azt kértem Mónitól és Józsitól, fogalmazzák meg, mit jelent nekik a Faszorba járni.

M.: Amikor messzire, Rákoskeresztúrra költöttünk, akkor jött a szívembe, hogy „itt vagyok otthon”, eszünkbe sem jutott a környéken másik gyülekezetet keresni.

J.: Mindig azt kaptuk itt, ami éppen kellett. A megtérés környékén számolatlanul kaptuk az Igét, lelki táplálékot, a konfirmációkor is pont azt az egyet és később is. Sok minden volt, amire azt hittem, hogy értem, majd egy-egy igehirdetés döbbsentett rá, hogy nem így van. A nehézségeknél is mindig érkezik válasz Istentől a szószéken keresztül.

Tézli Péter

SZERETETT NYUGDÍJASAINK

Mindig hálával gondolunk időseinkre. Köszönjük Urunknak hűségüket, életük példáját. Az alábbiakban két beszámolót olvashatunk róluk az elmúlt időszak eseményei kapcsán.

Adventi szeretetvendégség

Év végén ismét nagy ajándék volt számomra, hogy részt vehettem az idősebbek adventi, karácsonyi alkalmán, ünnepén. Különös volt ez számomra most azért is, mert először jöhöttem valóban nyugdíjasként, hiszen októberben én is nyugdíjba mentem, lettem a gyógyszerészi, patikavezetői munkát.

A testvérekkel nagyon jó volt együtt lenni a gyülekezeti teremben. Áldott volt, ahogy a karácsonyra, Jézus születésére nézhettünk az Ige fényében, együtt imádkozhattunk, énekelhettünk. Ráadásul mi magunk választhattuk meg kedvenc énekeinket.

Már a várakozás is öröm volt, ahogy készültem a délutánra, örömet adott, hogy süteményt süthettem, és hogy a kérésnek megfelelően azon gondolkozhattam, miért adhatok 2018-ban hálát, s ezt ott mindannyian számba is vehettük. Vagy hogy milyen verset olvassak fel, mit fogok majd a testvéreknek röviden elmondani. Már a készülődés is örömet okozott!

Ezek az adventi alkalmak azért is áldottak, mert „erejük” van, ereje van a közösségnek, jó együtt átélni Jézus jelenlétét, szeretetét!

Ajándék idős testvéreinknek

Az elmúlt ünnepben új szolgálatot hirdettünk meg a fasori családok között. Akik vállalták, kaptak egy nevet, és elvihették a gyülekezet ajándékát. Több család énekkel is megajándékozta az idős testvért. Azon szeretett gyülekezeti tagjaink neveit gyűjtöttük

Jó látni, milyen sokan és milyen sokfélék vagyunk itt, a Fasorban, mégis egyek Krisztusban. Jó megtudni, ha csak néhány szóban is, ki milyen helyzetben van, miért imádkozik, milyen terhe vagy öröme van. Áldás, hogy ezeket megoszthatjuk egymással. És öröm volt hallani, hogy a legtöbb idősebb testvérnek – a család mellett – a legnagyobb ajándék a fasori gyülekezet!

Jó találkozni másokkal, akikkel esetleg kevesebb szót váltottunk év közben, és öröm megismerkedni új testvérekkel, barátokkal, mert ez megadatik! Nekem azért nagy ajándék személyesen is ez az alkalom, mert 2017-ben ezen az adventi délutánon ismerhettem meg barátnőmet, Aurórárt, aki szintén erdélyi születésű, mint én, és akivel nagyon megszerettük egymást. Azóta sok időt töltünk együtt. Hálát adok Istennek a barátságunkért, és hogy immár mindketten fasoriak lehetünk.

Különösen kedves ajándéka volt a délutánnak a Csipkebokor óvoda gyermekeinek szolgálata, éneke, kis műsora, és megmelegítette a szívünket a forró tea és a sok finom sütemény is. Egyik testvérünk mindenkinek sültöt személyre szólóan mézeskalácsot a családi receptjük és szüleitől örökölt forma alapján! Köszönjük a kedves ajándékokat, melyeket kaptunk, és a szeretetvendégséget előkészítő testvérek és a lelkipásztorok szolgálatát.

Bíró Zsuzsa

össze, akik betegség miatt nem tudtak az utóbbi időben templomba jönni. Sok idősnek pedig Nyáriné Sárka az anyyala.

„Pár nappal karácsony előtt kaptam egy telefonüzenetet. A Simongáti család hívott fel. Kérdezték, hogy pénteken ráérek-e, mert meglátogatnának. Természetesen igent mondtam, hisz egyedül vagyok, időm bőven van.

Izgatott voltam, hogy fogják magukat érezni a gyerekek, mivel még nem ismertük egymást. Mikor megérkeztek, két kicsi lurkó lépett be az ajtón mosolyogva. Ahogy megláttam őket, rögtön jó kedvem lett. Az Úr pillanat alatt családiassá tette a légkört. Beszélgettünk, játszottunk, és természetesen volt egy kis nasi is. A gyerekek nemsokára

úgy beszéltek velem, mintha a nagymamájuk lennének. Kölsönösen megajándékoztuk egymást. Mikor készülődtek haza, közösen imádkoztunk. Drága kis Laló így imádkozott: »Köszönöm, Istenem, hogy itt lehettünk Gitta néninél.« Kis Gergő szorgalmasan bólogatott. Nekem ez volt az igazi karácsony, melyet lelki családommal tölthettem el! Hálásan köszönöm, Uram, hogy ilyen csodálatosan gondoskodsz idős, beteg gyermekeidről!»

Kovács Gitta

Isten keblén

Atyám, olyan jó így veled lenni, amikor nem zavar senki, semmi.

Csend van és nyugalom, a szavadat hallgatom.
Szólsz hozzám gyengéden: Szeretlek, gyermekem!

Kovács Gitta

Kedves nyugdíjas Testvérek! Már most be lehet írni a naptárba az ez évi adventi nyugdíjas-szeretetvendégséget, hogy biztosan betervezzük! Hiszen azért szervezzük, hogy örömben együtt legyünk. Vagy hívunk

mindenkit minden héten a bibliaórákra: kedden 10, szerdán 18 és csütörtökön 15 órára. Kifejezetten a nyugdíjasok

miatt vannak napközben is időpontok. Ha eljönnek, tartalmasan telik el a nap, és Isten Igéjével, örömmel telik meg a szívük! Van olyan idős testvér, aki mindhárom nap jön egy bibliaórára, mert azt mondja: „Ettől egészen más színben látom a világot!” Végül kérjük, hogy jelezzenek azok a Testvérek, akik nem tudnak a gyülekezetbe jönni, és látogatást szeretnének kérni a lelkészeiktől vagy Fehér Mariann diakónustól!

Összeállította: Somogyiné Ficsor Krisztina

HOGYAN LEHETÜNK GYŐZTESEK?

Ifinap Zilahon

Mindketten már kiskorunk óta tagjai vagyunk a gyülekezetnek, jelenleg ifisként. Különböző szolgálatokon keresztül igyekszünk kivenni részünket az Úr munkájából. Ennek egyik – számunkra kifejezetten áldott – állomása volt novemberben Zilahon a testvérgyülekezetünk által tartott ifjúsági nap, amelyen mi is ott lehettünk.

De kezdjük az elején! A fasori ifi körében éppen az IKON budapesti református ifjúsági konferencia szervezése folyt, amikor Berci azzal a céllal, hogy segítsen Édes Gábornak, átvett tőle egy feladatot. A zilahi

ifisek ugyanis jelezték nekünk, hogy néhány fiatallal részt vennének az eseményen. Szállást kellett találni számukra, s Berci lett a kapcsolattartó. Hamar megkereste az ottani ifjúsági lelkészt, Józsa Ferencet, s közösen szervezték meg a Budapestre érkező fiatalok szállását, programjait. A 17 zilahi fiatal, akik lelkészükkel és családjával érkeztek, részt vettek az összes alkalmon, majd vasárnap egy rövid városnézés után hazamentek. Nálunk is megszállt éjszakára két fiatal srác, akikkel összebarátkoztunk, s egyébként is valamennyi zilahi fiatallal jó kapcsolatot alakított ki a fasori ifi. A zilahiak mind nagyon

közvetlenek, kedvesek és szeretettel telve érkeztek hozzánk. Nagyon jó hangulatú kis közösségként ismerhettük meg őket. Még távozásuk előtt elmondták, hogy nekik pont egy héttel később lesz egy hasonló ifjúsági napjuk, melyre szeretettel várnak minket.

Egy közös céllal

Mindketten úgy éltük meg, hogy ez a meghívás kifejezetten nekünk szól, és rövid gondolkodás után örömmel elfogadtuk az invitálást. Egy egész délutánon keresztül tartó autótú után fáradtan, éhesen érkezünk meg Zilahra, ahol rögtön belesöpöngtünk az utolsó simításokba, amelyeket a másnapi konferenciával kapcsolatban végeztek. Mégis jó páran megálltak, és odajöttek hozzánk köszönteni bennünket. Nagyon jó érzés volt látni, hogy hiába csak egy hete ismerjük egymást, mégis nagy szeretettel fogadtak minket. Rövid imádság után a csapatuk szétszéledt, mi pedig hamar a vendéglátóinknál találtuk magunkat, akik történetesen a helyi gyülekezet főgondnoka, Nagy István és családja voltak. A beszélgetéssel egybekötött vacsora után rövidesen nyugovóra tértünk.

Másnap reggel viszonylag korán volt ébresztő. Jókedvűen keltünk fel, hiszen hamarosan kezdődött az ifjúsági nap, amiért útnak indultunk. Az egész napot a Kálvineumban töltöttük, ahol számos programlehetőség közül választhattunk. Délelőtt egy rövid megnyitó után hosszabb dicsőítés volt, amelyre külön csapatot hívtak a szervezők. Csodálatos énekekkel imádhattuk Istenünket. Közben volt közös ismerkedős játék is, amellyel a fiatal szervezők próbálták összeismertetni egymás-

sal a különböző helyről érkezett fiatalokat. Csodás volt megtapasztalni, hogy a közösségi ház zsúfolásig megtelt ifjúsággal, mintegy 270-en voltunk, akik egy közös célból érkeztek Zilahra: hogy az Úr Jézus Krisztusról hallhassanak, és dicsőíthessék az Ő Szent nevét.

Kiáltst Istenhez!

A konferencia témája a győzelem volt. A nyitóáhitaton Sámsonról volt szó a Bírak könyve 15,13–19 alapján. Jó volt újra hallani arról, hogyan győzhet le Isten segítségével egyetlen ember 1000 életerős férfit egy számár állsontjával, majd arról, hogy ezután amikor

Egy gyors selfie a zilahi Kálvineumban

megszomjazott, felkiáltott az Úrhoz. Isten meghallgatta őt, és egy mélyedésközvetlenül vizet fakasztott. Három állapotot különítettünk el az igerész alapján. Az első az, hogy a győzelem nem jön magától, meg kell érte küzdeni Isten segítségével. A második, hogy Istenhez kell kiáltani, ahogyan Sámson is tette. S az Úrral úgy lehetek győztes, hogy igazából nem sokat vagy egyáltalán semmit sem kell tennem érte. A harmadik

állapot pedig, amikor nem jönnek győzelmek az ember életében. Ebben a helyzetben is ott van velünk az Isten, nem hagy el, tehát ez is egyfajta győzelem. Végül pedig meghatároztuk, hogy miért vagyok győztes: győztes vagyok a kemény harcokban, győztes vagyok Isten ajándékaival, s győztes vagyok, mert Istené vagyok a kudarcokban is.

Dolgozni kell!

A konferencia főelőadását Nagy Hunor WABBA-világbajnok testépítő tartotta Győztes

stratégia címmel. Mint mondta, a győzelmet egy hétlépcsős folyamat eredményeként lehet elérni. Röviden vázolta is ezt a stratégiát. Első lépés, hogy az ember álmodjon meg valamit, amit el akar érni, és ez váljon a szenvedélyévé. Ezeket a célokat érdemes megfogalmazni, leírni és jól látható helyre kitenni, hogy mindig észben tarthassuk. A második lépés a befektetett munka. A cél eléréseért mindennap dolgozni kell, legyen az ember rituáléja ez a munka. A harmadik fok a gondolkodásmód megváltoztatása: ne engedjem, hogy eltérítse nek a célomtól. Magamért, a megfogalmazott cél eléréseért kell dolgoznom. A következő szinten komoly áldozatokat kell hoznunk a kitűzött cél elérése érdekében. Itt felmerül egy nagyon fontos gondolat: nem az a kérdés, hogy sikerül-e a célt elérni, hanem az, hogy eléggé akarom-e. Döntéseket kell hozni, le kell mondani dolgokról, esetleg valamit oda is kell adni a nagyobb cél elérése érdekében. Az ötödik a kitartás: nem próbálkozni kell, mert annak biztos bukás a vége, hanem akkor is bele kell fektetni a munkát, amikor kudarcok érnek. A hatodik lépcsőfok pedig az újratervezés: a kudarcok akarva-akaratlanul is utolérnek, de ekkor még több munkát kell befektetni! Tisztán kell látni a célt magunk előtt! A végső lépcsőfok maga a siker, amikor ez az egész egy tényleges győztes stratégiává alakul.

Az Úr irányítson!

A délutáni programban rengeteg lehetőség közül

választhattunk. Volt például imaséta, teaház, beszélgetősarok, láthatatlan színház, flashmob, s tartalmaz együttléteket szültek ezek a programok, amelyek során új kapcsolatok, barátságok alakultak ki. Este egy hosszú dicsőítésben lehetett még részünk, és volt egy rövid záró áhítat is a Példabeszédek 21,31 alapján. Ebben a harcainkról volt szó. Az igehirdető rávilágított arra, hogy az ellenségünkkel való harc során nem szabad átvenni az irányítást Istentől, hanem bízni kell benne. Tudhatom, hogy győzhetek, mert Isten is győzött. Krisztus legyőzte mindazt, ami Isten és közöttem áll, ami elszakít Ötőle. Ha hűséges vagyok hozzá, akkor enyém lehet a tényleges győzelem.

Mi igazi győzelemként éltük meg ezt a hétvégét, és egy hosszú távú baráti, testvéri kapcsolatot látunk kibontakozni a zilahi és fasori fiatalság között. Végezetül csak ennyit tudunk mondani: Köszönjük, Istenünk, a Testvéreinket, a zilahi fiatalokat, akikkel egy gyümölcsöző kapcsolat elején állunk. Kérünk, segíts meg minket, hogy ez a kapcsolat folytatódjon és elmélyüljön. Ámen.

Vitéz Berci és Bálint

Városnézés közben a Hősök terén

VINNI KELL A JÓ HÍRT!

A fasori kórházmisszió szolgálata

Lassan 15 éve indul gyülekezetünkől missziói útjára a hét egy napján egy kis csapat hol több, hol kevesebb szolgálattévővel, hogy a közelben lévő egykori MÁV Kórház betegeinek Krisztus életeteket gyógyító jó hírét vigye.

A fasori református kórházmisszió szolgálata 2005-ben az egykori MÁV Kórházban indult Mezey Tibor lelkipásztor vezetésével, 17 munkatárssal. Az egyéves évfordulóra kiadott füzetben lelkészünk örömeinek adott hangot a szolgálat megkezdése kapcsán: „Áldom az Urat! Áldom, mert kimondhatatlan az a szeretet, mellyel elindított és végigkísért bennünket kórházmissziós szolgálatunkban. Végh Tamás testvéremmel felkerestük a MÁV Kórház főigazgatóját kérésünkkel, hogy az általa igazgatott intézményben missziói szolgálatot szeretnénk végezni egy kis csapattal. A főigazgató úr nem várta végig röviden megfogalmazott mondanivalónkat, szavunkba vágva elmondta, mennyire örül kérésünknek, sőt várta a református egyház jelentkezését. Krisztus Urunk! Te így előttünk jártál! Mert felemelő, gyönyörűséget adó élmény, amikor az Úrnak szolgálunk. Megrendítő, hogy használ minket Isten, és hogy megáldotta a munkánkat, mely mások hasznára válik. Ennek öröme olyan muníció, melyből napokig, hetekig lehet táplálkozni” – írta egykor örömujjongással Mezey Tibor lelkipásztor.

Párosával indultak

Az első látogatások a krónikus belgyógyászati osztályra indították a testvéreket. Sok idős, magatehetetlen beteget kellett meglá-

togatni, akikhez csak a mennyei Atyánktól tanult megbocsátó szeretettel és alázatos irgalommal léphettek. Párosával indultak hívogatni a betegeket, és tolokocsin vitték őket az előadóteremben tartandó istentiszteletre. Egy-egy megrendítő, nyomorúságos történet alakította, formálta a szolgálókat is, s ott volt a példa előttük: Jézus Krisztus áldozatkészsége, senkit el nem utasító szeretete.

2009-ben Mezey Tibor megrendítő halálával nagy veszteség érte a missziót. Hiányzott megnyugtató, bizalmat árasztó mosolya. Utána több lelkész is helyettesítette őt, míg végül a Református Missziói Központ 2010-ben Háromszéki Botond fiatal lelkipásztort nevezte ki a kórházi szolgálatra. A beteglátogatás ezzel az egész kórházra kiterjedt, és azóta is tart. Az elmúlt évek során több változás történt mind a látogató személyek, mind a körülmények terén. Időközben a MÁV Kórház Podmaniczky utcai intézményét a Magyar Honvédség Egészségügyi Központjának egyik telephelyévé alakították. A szolgálati ág vezetője hosszú évekig Kiss Jenő áldott emlékű örökös presbiter testvérünk volt, majd a szervezést Hartmann László akkori presbiterünk vette át, aki jelenleg is a misszió aktív tagja. A szolgálati ág mai felelőse e sorok írója.

Várják a vigasztalást

A beteglátogatás szolgálata minden hétfőn 14–16 óra között történik. Ezenkívül minden hó első péntekjén Háromszéki Botond vezetésével missziós találkozót tartunk, mely áhítattal és imádsággal kezdődik. Hétfőnként 14 órakor gyülekezőnk abban az előadóteremben, ahol az istentisztelet is hangzik.

Megbeszéljük, kivel mi történt az elmúlt héten, vagy azt, hogy ha valaki nem jött, mit tudunk róla, majd a közös imádság után indulunk a kórtermekbe. Szolgálat után is összejövünk hálaadásra, és hogy megbeszéljük a történeteket, hálát adunk, hogy ott volt velünk az Úr. Szükséges a közösség, amely támogat, elhordoz, vigasztal és felemel, amelyben megoszlik a kudarc és megsokszorozódik az öröm, és nagyon kell az alázatos együtt könyörgés, hogy az Úrral indulhassunk el. Indulásnak elég, ha szív szerint hajlandók és készek vagyunk az Úrnak szolgálni, de a helytállásért minden alkalommal imádkozunk, hogy az Úr ahhoz vezessen, akit erre Ő már felkészített, aki esetleg nem is tudja, hogy valójában Istenre van szüksége, de várja a vigasztalást és erősítést.

Engem Voloncs Gáborné Andrea lelki testvérem hívott a misszióba, aki a kezdetektől az első szolgálók között volt. Első alkalommal nagyon izgultam, hogy mit tudok mondani a különféle súlyos betegségekben szenvedő embereknek. Megrendítő volt, hogy szinte kivétel nélkül örömmel vették az érdeklődést a hogylétükről, amikor bemutatkoztunk, hogy a református kórházmisszió beteglátogatói vagyunk. Ám amikor Istenről, Jézus Krisztusról beszéltünk, aki a Gyógyító és Vigasztaló, aki keresi őket, aki megállította zajló mindennapjaikat egy betegséggel, hogy szólni tudjon hozzájuk, ekkor már megoszlott a fogadóképesség. Isten arra indított, hogy aki

nem utasított el, annak bizonyosságot tegyek arról, hogy amikor én voltam súlyos beteg, elesett állapotban, hogyan kaptam vigasztalást és erősítést Jézus Krisztustól. Aki, amíg a földön járt, betegség ismerője volt, mindenben megkísértetett, kivéve a bűnt, ezért együtt tud érezni velünk erőtlenségeinkben, mert mindent megtapasztalt, amit mi. „Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket. Mert amilyen bőséggel részünk van Krisztus szenvedéseiben, olyan bőséges Krisztus által a mi vigasztalásunk is.” (2Kor 1,3–5)

Angyalok

Amikor megérik a betegek, hogy együttérzünk velük, mert nem ismeretlen számunkra sem az, amiben vannak, megnyílnak, és kiöntik a szívüket. Elmondják, ami bennük van, ki-kí hogyan viszonyul Istenhez: haraggal, keserőséggel vagy belenyugodva a vallásosságába. Van, aki kíváncsisággal,

más vágyakozással, hogy megismerje Öt. Ilyenkor elmondhatjuk, hogy Isten azért küldött minket, hogy elmondjuk az örömhírt: Jézus Krisztus azért jött a földre, hogy megváltson minket a bűneinkből, amivel szabad utat készített nekünk Istenhez, hogy általa megismerjük, hogy valójában ki a mi Istenünk, és hogyan viszonyul hozzánk.

Karácsony előtt egy látogatás alkalmával szaloncukrot osztottunk a betegeknek. Különösen szívesen fogadtak minket. Egy kedves, nem túl idős férfi mosolygós szemmel mondta: „Nem gondoltam, hogy ma angyalok fognak idejönni a kórházba!” Megkérdeztem tőle: „Tetszik tudni, mit jelent az angyal szó? Azt jelenti: *küldött!*” „De szép szó!” – mondta. Isten küldött minket, hogy elmondjuk az örömhírt, Jézus Krisztus, akinek a születését ünnepeljük, elhozta a szabadítást a számunkra!

Vinni kell a jó hírt, beszélni kell róla, amíg van világosság, és tart a kegyelmi idő, mert az

embernek a legjobb gyógyszere a másik ember. Nagy a felelősség, mert ha ma nem mondom el, nem biztos, hogy lesz következő alkalom. „*Ő megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet...*” (Zsolt 103,3)

Jelenleg fasori csapatunk 5 főből áll. Szeretnénk többen lenni! Kérjük az Urat, adjon még több szolgálót gyülekezetünk kórházmissziói mellé, hogy még többen tudjuk az Ő országát építeni! A másik ember helyzetébe való belehelyezkedés, empátia, meghallgatni tudás, bátorítás és még sok emberszerető tulajdonság, valamint a Biblia ismerete szükséges a missziói munkához. El kell fogadnunk a beteget, bármilyen súlyos is az állapota, és bárhonnan jött is. Kedves Testvérem! Ha ezekkel a tulajdonságokkal egy kicsit is rendelkezel, és szeretnél missziói munkát végezni, kérd az Urat, hogy erősítsen meg Téged a szolgálatra! Gyere közénk! Jelentkezz a lelkeszi hivatalban!

Kissné Sohár Márta

ARCOK MÖGÖTT

Martinecz Márk kiállítása

Martinecz Márk: Önarckép

2019. február 27-én kiállítás megnyitón ünnepelhették az érdeklődők Martinecz Márk fiatal szolgáló testvérünk első képzőművészeti bemutatkozását a fasori evangélikus gyülekezet vendéglátásában.

„*És látta Isten, hogy minden, amit alkotott, igen jó.*” (1Móz 1,31) A nagy mű, a teremtett világ elkészült. Az alkotás folyamata befejeződött, a mű így, ebben a formában lett igen jó, azaz tökéletes. Nem kell már hozzátenni semmit. A művészetben óriási kérdés, hogy mikor van készen egy

mű. Ki hogyan ítéli meg? Miként látja? Egyedül csak az alkotó tudja bizonyosan, hogy a műve elkészült. Ő érzi egyedül, hogy már befejezett alkotásként tekinthet rá. Elengedheti.

Többek között e gondolatokkal nyitotta meg Édes Gábor lelkipásztor gyülekezetünk egyik ifjúsági vezetőjének, Martinecz Márk képzőművésznek első, bemutatkozó kiállítását

Máté evangéliuma – Pasolini filmje nyomán. Martinecz Márk akvarellje

a „szomszédban”, a Budapest-Fasori Evangélikus Egyházközség Damjanich utcai gyülekezeti termében. Martinecz Márk elindult egy úton, és megismerhetjük művészi fejlődésének egy fontos stációját, első késznek tekintett munkáit. A megnyitó házigazdája Aradi György evangélikus lelkész volt, a kiállítás kurátora pedig Peternák Anna, az evangélikus gyülekezet presbitere. A megnyitót Szabó Ferenc János ihletett Bach-zongorajátéka gazdagította.

A kiállítás sokszínű képet rajzol az ifjú képzőművész elmúlt években kiérlelődött alkotói periódusáról, s minden mű mögött találkozhatunk Márk izgalmas személyiségével. Amennyire csendes művésznek ismerjük őt, annyira beszédesek a képei. Különösen megragadók drámai erejű portréi, melyekből sugárzik az őszinteség, és amelyek kérdéseket keltenek a nézőben. Megszólítják a látogatót, mert mindegyik portré sokkal több, mint egy-egy felidézett arc. Martinecz Márkot nem az arcok, hanem azok mögött az emberi lélek és a mindennapi élet érdeklik. Tükrökbe nézünk. A fiatal alkotó a lelki küzdelmeket és az érzelmi, lelki kisugárzást tudja

megfesteni egy-egy pillanatban ábrázolva, kifeszítve. Ami mindegyik képet összeköti láthatatlanul, az a Mindenható jelenléte.

Akvarelljei közül négyet Pasolini híres filmje, a *Máté evangéliuma* ihletett, más képein felfedezhetjük gyönyörű, szecessziós református templomunk tereit, formáit, fényeit, motívumait. Témái között van csendélet is (például akrilfestéssel dolgozva), de természetesen ott van a golgotai kereszt is. Két nagy fekete-fehér szitanyomat látható a terem meghatározó falfelületén, az egyik a keresztre vitel, a másikon egy katedrális előtti tömegjelenet rajzolódik ki. A kiállított munkák között két önarcképet is találunk, amelyeken meghatározó szerepet játszik a fényel és árnyékkal való játék. Szívesen időzik el előttük a látogató, és kérdéseket tesz fel önmagának. Érdemes megnézni Martinecz Márk kiállítását, amely megdobogtatja az ember szívét. A művésznak csaknem negyven munkája látható a tárlaton, három teremben április 29-ig az evangélikus egyházközség hivatali nyitvatartási idejében, illetve előre egyeztetett időpontban.

Devich Márton

A DORDRECHTI TULIPÁN

Tavaly októberben a hollandiai testvérgyülekezetet látogathattuk meg, s férjemmel izgatottan vártuk Dordrecht városába a kirándulást, ahol hajdan a protestáns egyháztörténet kiemelkedő zsinatát tartották.

Csalódást jelentett szembesülni azzal, hogy az épület, melyben 1618–19 között fél évig ültek az atyák, ma már nem létezik. A helyén egy jellegtelen lakóépület áll, melynek a falán tábla jelzi, hogy valaha milyen fontos esemény történt itt. Látogatásunk során kiderült azonban, hogy a város közössége egyáltalán nem felejtette el a protestáns gondolkozást meghatározó zsinatot. Nagy volt a készülődés a 400 éves évfordulóra, kulturális és teológiai programokat szerveztek. A templomban pedig láthattunk egy a zsinatra emlékező kiállítást is. Engem azonban elgondolkoztatott, hogy akkor miért nem „vigyáztak” az épületre, ha tisztában vannak a jelentőségével? Miért okozott csalódást, hogy nem láthattuk a „szent falakat”?! Két válaszra jutottam. Egyrészt, hogy ne legyen bálvány a hely. Ne oda zarándokoljunk, ne a hely szellemétől várjunk valamit, hanem – és ez a másik válaszom – szabadok legyünk arra figyelni, ami ott történt. Nem az az érdekes, hogyan nézett ki a hely, vagy hogy le lehetne ülni valamelyik híres prédikátor székébe, hanem az, hogy Isten Szentlelke milyen munkát végzett el az ottani lelkészek-teológusok között, melynek hatása máig érezhető.

Mi történt 400 éve?

Az 1618. november 13-án Dordrecht (Dort) városába összehívott zsinat eredetileg

nemzeti (a németalföldi tartományok) zsinata lett volna, azonban szép számmal érkeztek külföldi református egyházak képviselői is Angliából, Skóciából, Franciaországból, Németországból és Svájcban. Ezért tekinthetjük ezt a gyűlést az első és eddig egyetlen egyetemes református zsinatnak. A zsinat fél évig tartott 180 üléssel. Egy szigorú kálvinista lelkész, J. Bogerman (1578–1637) elnökletével 36 lelkész, 20 presbiter és 5 hittanár alkotta

a zsinatot, továbbá 30 külföldi képviselő vett részt rajta. A zsinat összehívását egy a leideni teológián kialakult teológiai vita tette szükségessé. A függetlenségét éppen kivívó, „fiatal” ország nemrég megalapított egyetemén két tanár, Jacobus Arminius (1560–1609) és Franciscus Gomarus (1563–1641) az eleve elrendelés kérdéséről vitatkoztak.

Gomarus azt vallotta, hogy az eleve elrendelés kettős: Isten némelyeket kiválasztott az üdvösségre, és ezért őket megajándékozta a hittel, míg másokat eleve kárhozatra rendelt. Arminius ezzel szemben azon a véleményen volt, hogy a kárhozatra rendelés tanítása nem egyeztethető össze Isten természetével. Saját álláspontjában igyekezett Isten szuverenitását hangsúlyozni, s ezért vallotta, hogy az üdvözítő hit és a kegyelem teljes egészében Isten ajándéka. A hitetlenség és az isteni elhívás elutasítása viszont az ember döntése kell legyen, máskülönben Isten lenne a bűnben maradás és a kárhozat oka. Az ellenállhatatlan kegyelem tanítása állt tehát itt szemben a visszautasítható kegyelem és a feltételes üdvösség gondolatával.

Hitvita

Mindkét teológus megragadó, nagy hatású személyiségek voltak, ezért kettejük vitája nem maradhatott az egyetem falain belül. A téma pedig egy mindenkit izgató létkérdés: Isten kiválasztó kegyelme „hogyan ér célhoz”? A holland reformátusságot megosztotta a kérdés. Sem a világi felsőbbség által kezdeményezett békítő tárgyalások, sem Arminius korai halála nem szüntette meg az elmérgesedő vitát. Álláspontjának védelmében lelkészek egy csoportja 1610-ben megfogalmazta a *Remonstrancia* (tiltakozó nyilatkozat) öt tételét. Ebben röviden azon véleményüknek adtak hangot, hogy Isten azokat választotta ki az üdvösségre, akik a Krisztusba vetett hit és az abban való megmaradás feltételének eleget tesznek. A velük szemben állók (kontraremonstránsok) úgy vélték, hogy a remonstránsok a hitet egyszerűen a cselekedetek helyére állították, és így az üdvösséget az embertől tették függővé.

A teológiai vita idővel nemcsak az egyház, hanem az ország egységét is fenyegette, ezért Nassaui Móric (1567–1628), a köztársaság kormányzója közbeavatkozása nyomán 1618-ban Dordrechtben összehívták a zsinatot a remonstráns tanok elítélése és a kiválasztás és eleve elrendelés kérdéséről egységes, református tanítás megfogalmazása céljával, amelyet végül a zsinat *Dordrehti kánonok* címmel elfogadott és kihirdetett. Ezt a 83 kánont a református ortodoxia egyik hitvallásának szokták tekinteni. A megidézett remonstránsokat vádlottaknak tekintették; vezetőjüknek, Episcopiusnak (1583–1643) azon javaslatát, hogy az eddigi kálvinista tanok cáfolásával nyissák meg a tárgyalást, elvetették, és csak a saját álláspontjuk védelmét engedték meg; miután az ilyen eljárás ellen keményen felléptek, a zsinatból kizárták őket. Távollétükben tanaikat veszélyesnek ítélték,

és a *Dordrehti kánonok*ban a remonstránsok öt cikkét elvetették. A zsinat résztvevői – mintegy válaszul – szintén öt pontban összefoglalták a Szentírás alapján, hogy mit tanítanak az isteni kegyelemről. A pontok angol megfelelőinek kezdőbetűit egymás mellé téve egy virág angol nevét kaphatjuk: T.U.L.I.P., magyarul: tulipán. A későbbiek során ezt nevezzük a kálvinizmus öt pontjának: 1) Total Depravity (teljes romlottság), 2) Unconditional Election (feltétel nélküli kiválasztás), 3) Limited Atonement (korlátozott megváltás), 4) Irresistible Grace (ellenállhatatlan kegyelem) és 5) Perseverance of the Saints (mindvégig való állhatatosság).

Az elítélés ellenére Arminius tanai, gondolatai a holland reformátusok között is egyre népszerűbbé váltak, és még ma is vannak olyanok, akik ha nincsenek is tisztában azzal, hogy őt követik, a kegyelemről az ő tanításai szerint gondolkodnak. A *Dordrehti kánonok* azonban a holland és egyben a világ reformátussága számára a tanbeli egység szimbólumává váltak. Hazánkban, a magyar reformátusok körében sosem merült fel az igény, hogy hivatalosan elfogadott hitvallásá tegyék. Egyházunk hivatalos hitvallásai, a *Heidelbergi káté* és a *II. Helvét hitvallás* tanításai hasonlóan határozottan, szentírási alapokon, kálvini szellemben tanítanak bennünket az isteni kiválasztás és a kegyelem mibenlétéről. A dordrehti zsinat döntései 400 év után is ugyanolyan fontosak, mint akkor voltak, az evangélium lényegére irányítják a figyelmünket: az üdvösség teljes egészében Isten munkája, irántunk való örök szeretetének és szándékának kijelentése Krisztusban, mert Őbenne választott ki minket már a világ teremtése előtt. Ahogyan Spurgeon találóan összegzi, az arminianusok öt pontja a szabad akaratról, a Dordrechtben megszületett kálvinizmus öt pontja a szabad kegyelemről szól.

Győrffy Eszter

MADARAK

Cserreg, csivitel a sok színes tollú kis madár az etető körül. Cikáznak körbe-körbe, föl és le: fent, az almafa ágai között, majd magot csippentve a lehullottakból a földről is. Dolgoznak a mindennapi betevőért.

Szépek. Szívet melengető az a tökéletesség, ahogy belesimulnak a teremtett világ gyönyörű rendjébe.

És akkor kérdezem: Hányszor tudtam így dolgozni, másoknak gyönyörűséget szerezni, amikor küzdöttem a mindennapi kenyérért?

Széplaki György

*Az üzenet útja. Simon András grafikája
(cikkszám: 1401; a szerző engedélyével)*

KATARZIS

Hitvallás a színpadon

Mikor volt részünk utoljára olyan színházi előadásban, hogy napokig nem tudtunk másra gondolni? Sokan percekig nem tudtak megszólalni az előadás után. Mások meg végig sírtak a taps alatt. Csodálatos élményben lehet része annak, aki elmegy a Nemzeti Színház *Sára asszony* című darabjára. Vidnyánszky Attila rendezésében, a marosvásárhelyi Spectrum Színház közreműködésével egy kis színpadon, a Kaszás Attila Teremben látható a darab.

Egy család életébe tekinthetünk bele, akik hét-szer álltak meg gyermekeik koporsója mellett. Hét gyermeküket temették el az elmúlt évek alatt. Részesei leszünk lelki tusáiknak, válaszok keresésének, és együtt gyötrődünk a szereplőkkel, hogy vajon mi történik a születendő gyermekkel.

Miért érdekes ez gyülekezetünk számára? Hiszen Budapesten sok színházban sokféle előadást lehet látni. Miért pont ezt emeljük ki?

Gyönyörű hitvallás ez a darab. Egy református család életéről szól. Református énekekkel és liturgiai elemekkel. Végre egy darab, mely nem szégyelli keresztyén értékeinket, és bátran hitvallást tesz. Felemelő, ahogy szólnak a színpadon a zsoltárok és a dicséretetek!

Másrészt a darab írója itt jutott hitre, a gyülekezetünkben. Lánya a Julianna iskolánk diákja. Ma a rokonai járnak ide, közénk.

Döbrentei Sarolta a darab bemutatását követő közönségtalálkozón többször is hangsúlyozta, hogy hitvallásként írta a darabot. Rámutatott, hogy az emberi élet célja 1Móz 2,15 alapján, hogy Isten megbízza az embert, amikor megteremti a földet és őt, hogy „*művelje és őrizze azt*”. Vajon hogy tudja teljesíteni ezt a célt az a család, aki ilyen súlyos lelki terheket cipel?

A darab egyik kulcsgondolatát egy fasori igehirdetés ihlette. Akkor ez így hangzott: egy tízgyermekes édesanyát megkérdezték az éppen születendő gyermek érkezése előtt a kórházban. Miért szül ennyi gyermeket erre

a világra? Nem látja, hogy milyen ez a világ? Milyen jövő vár rájuk? Az édesanya csendesen így felelt: „Én nem e világra szülöm őket...”

A premier után így ajánlotta nekünk az író a darabot: „Szeretettel ajánlom nektek ezt az előadást, mely a Fasor szolgálata, hiteles hívő példája nélkül nem jött volna létre. Köszönöm, hogy Jézus hú szolgálóiként só és lámpás vagytok a világban. Az itt hallott igehirdetések által ismertem meg és fogadtam be az evangélium üzenetét.”

Mi is szeretettel ajánljuk megtekintésre a *Sára asszony* című darabot. Áldást kívánunk

a darab további előadásaira! Akár itthon, Magyarországon, akár a következőkben, amikor Erdélyben fogják játszani. Jusson el sokakhoz, hogy minél többen megerősödjenek a hitükben és hitvallásukban! Legyen áldott igehirdetés, szóljon az Ige általa is!

Egyedül Istené a dicsőség! Őt magasztaljuk, hogy felhasználja a gyülekezetünket, és innen is kiáradt az evangélium, és sokakhoz eljutott. Hálát adunk Urunknak, hogy az Ige sokak életét megújítja, és bátor hitvallásra készlet ebben a világban!

Somogyiné Ficsor Krisztina

Fotó: Eöri Szabó Zsolt / Nemzeti Színház

Idén is lehetőség van arra, hogy rendelkezünk személyi jövedelemadónk 1+1%-áról. Ezt legkésőbb **május 20-ig** lehet megtenni. 2018 óta a NAV az egyházak számára szóló szja 1%-os felajánlásokat a következő években automatikusan figyelembe veszi, így aki nem akar változtatni a korábbi döntésén, nem kell minden évben az egyház számára tett rendelkezését újra elküldenie.

Köszönünk minden beérkező adományt!

Az egyházi 1%-ot felajánlhatjuk a Magyarországi Református Egyháznak, technikai szám: 0066.

Az alapítványi 1%-kal támogathatjuk

- a Fasori Orgona Alapítványt, adószáma: 18168688-1-42,
- a Csipkebokor Református Óvodai Alapítványt, adószáma: 18198984-1-42 vagy
- a Szabó Imre Alapítványt, adószáma: 18004755-1-42.

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról

E sorozat írására az a célkitűzés készített, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a Heidelbergi Kátének történetéről és szerepéről adjon áttekintést, majd nyújtson segítséget a Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 Úrnapjára történő tagolása jó keretet és lehetőséget kínál mindehhez. A részletesebb taglalás mellőzésével ugyan, de bibliai, irodalmi, valamint életből vett példák segítségével hozzájárulhat e cikksorozat a hitvallási szövegek értelmezéséhez.

Hitvallásunk egyértelmű határozottsággal beszél arról, hogy a Szentlélek nélkül mi sem Krisztust, sem az Atyát nem ismerhetnénk, Krisztusnak semmilyen jótéteménye nem lehetne a mienk.

Legutóbb a sákramentumokkal kezdtünk foglalkozni: Isten Jézus Krisztusban való igazságos cselekedeteinek eseményszerű bizonyosságai a keresztség és az úrvacsora cselekményei. A reformátorok a keresztséget „a kegyelem kapujának” nevezték, az úrvacsora pedig „a kegyelem útja” elnevezést kapta. A kapun egyszer kell belépni, az úton viszont menni kell. A keresztségben egyszer részesülünk, az úrvacsorával viszont rendszeresen élünk.

A sákramentumok arra valók, hogy általuk Isten megerősítse a hitünket, melyet a Szentlélek az evangélium hallgatása közben teremt mibennünk. Önmagában egyik látható jegy sem sákramentum, csak ha velük együtt hangzik az Ige – és önmagában egyik sem használ az embernek, csak ha hittel és köszönettel elfogadjuk Isten kegyelmét, melyre azok utalnak.

E mostani Káté-tanulmányozásaink is a szent keresztségre irányulnak. Olvassuk el a 27. Úrnapja kérdéseit és feleleteit!

Tehát maga a keresztség vízával való külső megmosás elmosza a bűnöket?

Nem! Mert egyedül a Jézus Krisztus vére és a Szentlélek tisztít meg bennünket minden bűnünktől.

Miért nevezi hát a Szentlélek a keresztséget „újjaszületés fürdőjének” és „a bűnök elmosásának”?

Isten nem nagy ok nélkül szól ekképpen. Ugyanis nemcsak arra akar ezzel tanítani minket, hogy mint a test tisztátalanságát a víz, úgy a mi bűneinket a Krisztus vére és Lelke mossa el, hanem mi több, ez által az isteni zálog és jegy által bizonyosakká is akar tenni afelől, hogy bűneinktől lelki-képpen ugyanolyan bizonyosan megtisztulunk, amilyen bizonyosan megmosattunk a látható vízzel.

Meg kell-e keresztelni a kisdedeket is?

Meg, mivel ugyanis ők is éppúgy beletartoznak Isten szövetségébe és egyházába, mint az idősebbek, s mivel Isten a Krisztus vére által a bűnből való váltságot és a hitet munkáló Szentlelket éppúgy ígéri nekik is, mint az idősebbeknek, ennél fogva a keresztség által mint a szövetség jegye által a keresztyén anyaszentegyházba őket is be kell avatni, és a hitetlenek gyermekeitől meg kell különböztetni, amint ez az Ószövetségben a körülmetélés által történt, amelynek helyébe Krisztus az Újszövetségben a keresztséget szerezte.

A keresztség cselekményének mágikus félreértése ellen érvel a Káté. Arra figyelmeztet, hogy a külső jegy, a víz még nem jelenti a keresztség igazi ajándékának átvételét, hiszen a keresztség Krisztus vérére-áldozatára utal, és Krisztus áldozatának egész értelme és haszna csakis a Szentlélek által lehet a mienk. A Lélek teheti meg azt, hogy miközben a keresztség vize megérint bennünket, az üdvösség a Lélek ajándékának elnyerése által benső világunk boldog megtapasztalásává lesz.

Meg vagyok keresztelve! Ebben valami rendkívüli történt velem. Isten Jézusért, áldozatáért, Szentleke által a maga tulajdonává pecsételt el engem. A keresztség mindenképpen érvényes marad, mert Istennek értünk való szeretetéből fakad, és mert Isten minden emberi cselekvést megelőző kegyelmi tette áll mögötte.

Az Úr kezét nyújt, ezt a kezét nekem kell elfogadnom, megragadnom. A felkínált szövetséget nekem kell hitemmel magamévá tennem. Ha valaki kap egy színházjegyet, de nem megy el az előadásra, hiába van meg a jegye, üresen marad a szék. Így vagyunk a keresztséggel is. E szent jegy biztosíték arra nézve, hogy ha csakugyan Jézus Krisztusra hallgatunk, és átadjuk neki az életünket, akkor bejutunk az örök életbe, de ha nem megyünk hozzá, akkor hiába van a jegy nálunk, kívül maradunk az üdvösségen, mint az a színházjegy-tulajdonos, aki nem ment el az előadásra.

Ahhoz, hogy Isten szeretetében, Jézus ölelésében felüdüljünk, bizony sok mindennek össze kell törnie, meg kell semmisülnie. Ekkor kezdődik az igazi élet. Mikor bekerülünk Isten szeretetének áramába, akkor mindaz, amit fel kell adnunk, szemétnak, értéktelennek bizonyul. Feladjuk értelmetlen vágyainkat, szenvedélyeinket, egy helyben topogásunkat, nyugtalan természetünket, gögünket, átkainkat... Ezek csak arra jók, hogy megterheljék a napjainkat, megfosszanak helyes döntéseinktől, elvadítsanak a társadalom tartóoszlopaitól.

A keresztséggel Isten tanítani akar minket – de az nem csupán tanítás, hanem esemény is. A megkeresztelt zálogot kap. Valami történik vele. Bűneink nem a távoli jövőben, odaát vagy az idők végezetével bocsáttatnak meg, hanem már most: elkezdődik valami új, vagyis az örök élet.

Az ősegyházban körülbelül Kr. u. 200-ig a gyermekkeresztség nem volt általános. A Káté a gyermekkeresztséget főképpen a körülmetélés bibliai igazságára alapozza. A körülmetélés az eljövendő Messiásra nézve történt, a keresztség a már elért Messziára nézve történik. Jézus az, aki elrendeli a keresztelés parancsát. A missziói parancs mindegyik evangéliumban keresztelési motívumokkal fonódik össze. Keresztyén szülők gyermekeinek a megkeresztelése abban különbözik a felnőttek megkeresztelésétől, hogy nem a megkeresztelendő hitéből indul ki, hanem Isten mindeneket megelőző kegyelmi szövetségéből, amelyhez hozzátartoznak a gyermekek is. Természetesen a felnőttek sem a maguk hite és annak megvallása által részesülnek a keresztségben – bár e nélkül nem lehet őket megkeresztelni –, hanem annak a kegyelemnek az alapján, amelyről bizonyosságot tettek.

A keresztség alapja Jézus Krisztus halála és feltámadása, az általa megvalósult kegyelmi szövetség. Azért van szövetségünk Istennel, mert Ő előbb szeretett minket, s nem azért, mert mi ráébredtünk a szövetség szükségességére. Az „Itt állok jászolod felett” kezdetű karácsonyi énekünk második verse hirdeti a szövetségteológia veretes megfogalmazását, amely méltán lett keresztelési ének is. Egyházunk szerint az egészséges gyülekezetben megfér egymás mellett, sőt kell is, hogy legyen gyermek- és felnőttkeresztség. Egyik gyakorlat sem kaphat kizárólagos érvényt. Nem szabad a keresztség két formáját egymás ellen kijátszani. Álljanak egymás mellett egyenjogúan. Ma az a kérdés vetődik fel, hogy a megváltozott társadalmi kontextusban van-e még megkülönböztető jellege a keresztségnek, vagyis valóban a hitetlenek gyermekeitől választ-e el. A népegyházi gyakorlat negatív példákat hoz elő, ezért a szülők hitének a nem túlzó, hanem a látható egyháztagság kritériumait figyelembe vevő megvizsgálása mindenképpen szükséges, ha nem akarjuk a sákramentumok komolyságát veszélyeztetni.

A megkeresztelt gyermekeket pedig az újjászületés felé kell segíteni. Adja Isten, hogy így legyen!

szerkesztette: Dévai-Józsa Gábor

FASORI CSENGETTYŰSZÓ

Kedves Fiúk! Kedves Lányok!

Vajon melyik évszakra gondolk, mikor a napfény melengetni kezdi a földeket, a csizmát sportcipőre, a pulóvereket pólóra cseréljük, s a levegőben valami furcsa illatot, a természet éledésének leheletét érezzük? Írd le a választ: _____

Vajon melyik ünnepre gondolk, amikor Isten hűséges szeretetének jeléül – ígérete szerint – Jézust feltámasztotta a halálból? Írd le: _____

Melyik az a 2 betű, amely mindkét szóban szerepel? _____

A 2 betű közül írd le azt, amelyik az abc-ben előbb szerepel: _____

Egészítsd ki egy rövid, vízszintes vonallal, s így a kereszt rajzolódik ki!

Ne felejtse el húsvétkor, hogy Jézust nem győzte le a halál, feltámadt érted is!

Húsvét története „dobozhéjban”

Hogy mesélni tudj a húsvét igazi üzenetéről másoknak, készítsd el te is a **húsvéti dobozt** szüleiddel, barátaiddal, ismerőseiddel, keresztszüleiddel! Ha elkészült, fotózd le, és küldd el a képet a pontesterpont@gmail.com e-mail-címre. Örülnék, ha minél több levél eljutna hozzám!

Kezdődjék az alkotás!

1. Vegyél egy üres gyufásdobozt! Ragassz a tetejére és aljára egy kis kartonpapírkát vagy színes lapot! Az egyik felére írd rá szép betűkkel, hogy *Húsvéti történet!* Most megtöltjük! Tegyéél bele egy régi, nem használt társasjátékbábút, vagy készíts egyet gyurmából! Ez a figura lesz Jézus a történetben!
2. Tegyéél bele gézt vagy bármilyen, kisebb textilanyagot!
3. Tegyéél bele egy apró virágot vagy zöld ágacskát!
4. Tegyéél bele egy kis kartonlapot, melyre rajzolj egy kenyeret és egy kelyhet!
5. Tegyéél bele egy kis játék pénzdarabot, vagy készíts egyet!
6. Tegyéél bele egy kis keresztet, melyet úgy készítünk, hogy két kisebb pálcikát egy befőttesgumival összefogunk, hogy keresztet formáljunk!

NAGYHETI ELŐKÉSZÍTŐ ALKALMAK

- ◆ **Április 17-én és 18-án, szerdán és csütörtökön 18 órakor** (gyermekek alsós korosztályig a Szabó Imre teremben, felsősök a templomban)

NAGYHÉT-HÚSVÉT-PÜNKÖSD ünnepi istentiszteleti rend

- ◆ **Április 19., nagypéntek**
10 órakor úrvacsorás istentisztelet (gyermekmegőrző és gyermek-istentisztelet 2 korcsoportban, felsősök a templomban)
18 órakor úrvacsorás istentisztelet
- ◆ **Április 21., húsvétvasárnap**
8 órakor úrvacsorás istentisztelet
10 órakor úrvacsorás istentisztelet (gyermekmegőrző és gyermek-istentisztelet 5 korcsoportban)
17 órakor úrvacsorás istentisztelet
- ◆ **Április 22., húsvéthétfő**
10 órakor úrvacsorás istentisztelet (gyermekmegőrző és gyermek-istentisztelet 2 korcsoportban, felsősök a templomban)
- ◆ **Május 30., mennybemenetel ünnepe**
10 órakor úrvacsorás istentisztelet
18 órakor úrvacsorás istentisztelet

FIATALOK KONFIRMÁCIÓJA HITVALLÁS- ÉS FOGADALOMTÉTEL

- ◆ **Június 2., vasárnap 10 óra** (gyermekmegőrző és gyermek-istentisztelet 4 korcsoportban, felsősök a templomban)

PÜNKÖSDI ELŐKÉSZÍTŐ ALKALMAK

- ◆ **Június 5–7., szerda–péntek**
18 órakor (összevont gyermekmegőrzés az előre jelzett igények alapján)
- ◆ **Június 9., pünkösdvasárnap**
8 órakor úrvacsorás istentisztelet
10 órakor úrvacsorás istentisztelet (gyermekmegőrző és gyermek-istentisztelet 5 korcsoportban)
17 órakor úrvacsorás istentisztelet
- ◆ **Június 10., pünkösdhétfő**
10 órakor úrvacsorás istentisztelet (gyermekmegőrző)

A KÖVETKEZŐ IDŐSZAK ESEMÉNYEI

- * **Április 5–7. között, péntek délutántól vasárnap délutánig** ifjúsági hétvégén lesznek együtt fiataljaink.
- * **Április 14-én, virágvasárnapon** közös, gyülekezeti családi napon vehetünk részt.
- * **Április 13-án, szombaton 9 órától** templomtakarítást tervezünk.
- * **Április 27-én, szombaton** gyülekezeti kirándulást szervezünk.
- * **Április 27-én, szombaton 18 órakor** Gárdonyi Dániel, Walther Gatti és a Torinói Valdens Kórus ad hangversenyt templomunkban.
- * **Június 2-án, vasárnap 10 órakor** ünnepi istentisztelet keretében fiatalok konfirmációját tartjuk.
- * **Június 16-án, vasárnap 10 órakor** a Julianna iskola tanévzáró istentiszteletén adhatunk közösen hálát.

FASORI ZENÉS ÁHÍTATOK

- * **Április 7-én, vasárnap 17 órakor** Bach összes hegedű-csemballó szonátájának első része hangzik Farkas Katalin és Kéry Tamás előadásában.
- * **Május 5-én, vasárnap 17 órakor** Bach összes hegedű-csemballó szonátájának második része Farkas Katalin és Kéry Tamás előadásában.
- * **Június 2-án, vasárnap 17 órakor** Kecskés D. Balázs és a Kruppa-kvartett ad koncertet.

HETI ALKALMAINK

- ◆ **Istentisztelet, gyermek-istentisztelet és gyermekfoglalkozás** 5 korcsoportban (3–5 és 5–7 évesek, I–II., III–IV. és V–VI. osztály), 3 éves korig gyermekmegőrző szolgálat vasárnap 10 óra
- ◆ **Siloám imacsoport a szenvedélybetegekért** hétfő 18 óra
- ◆ **Bibliaóra** kedd 10 óra
- ◆ **270. Hajnal Cserkészcsapat foglalkozásai:** hétfő 16.45–18 óráig (5–7. osztályosok), péntek 15.30–16.30-ig (3–4. osztályosok)
- ◆ **Bibliai közösségi óra** szerda 18 óra
- ◆ **Gyülekezeti bibliaóra** csütörtök 15 óra
- ◆ **Kisifi és nagyifi bibliaóra** péntek 18 óra
- ◆ **Fiatalfelnőttek köre** péntek 18 óra

HAVI ALKALMAINK

- ◆ **Gyülekezeti imaközösség** a hónap 2. vasárnapján 8.30-kor
- ◆ **Úrvacsorai istentisztelet** a hónap utolsó vasárnapján 10 és 17 órakor (mindkét időpontban ugyanaz az igehirdetés)
- ◆ **Istentisztelet utáni teaház** a hónap 2. vasárnapján
- ◆ **Zenés áhítat** a hónap 1. vasárnapján 17 órakor
- ◆ **Keresztelés** a hónap 1. és 3. vasárnapján, az istentiszteleten. Szülőknek, kereszt-szülőknek a fogadalomtételre felkészítő két alkalom: a keresztelés hetében kedden és csütörtökön 17.30-kor
- ◆ **Férfi bibliaóra** a hónap 3. keddjén 18 órakor
- ◆ **Párapoló tanfolyam** a hónap 1. hétfőjén 18 órakor
- ◆ **Baba–mama kör** a hónap 1. és 3. csütörtökén 9.30-tól gyermekmegőrzéssel
- ◆ **Pároskör I.** a hónap 3. péntekén 18 órakor gyermekmegőrzéssel
- ◆ **Női kör** a hónap 2. szombatján 16 órakor
- ◆ **Pároskör II.** a hónap 2. szombatján 17 órakor gyermekmegőrzéssel
- ◆ **Közös bibliaóra** a hónap utolsó péntekén 18 órakor
- ◆ **Eltökélt szívű nők:** a hónap 3. szombatján 15.30-kor
- ◆ **Kézműves-foglalkozás felnőtteknek** kéthetente keddenként 17.30-kor

NYÁRI KONFERENCIÁK, CSENDESHETEK

- ◆ **Gyülekezeti hét (Kecskemét, Emmaus Ház) 2019. június 11–15.**
- ◆ **Cserkészek hete 2019. július 5–15.**
- ◆ **Pároskörös hét 2019. július 7–13.**
- ◆ **Kinckereső gyermekhét 2019. július 18–24.**
- ◆ **Konfirmandushét 2019. július 18–24.**
- ◆ **Felnőtt fiatalok hete 2019. augusztus 4–10.**
- ◆ **Ifjúsági hét 2019. augusztus 19–24.**

KOLUMBÁRIUM

Nyitvatartás:

hétfő–péntek: 9–13

szerda: 9–13 és 17–17.45

vasárnap: 9–10 és 11–12.30

LELKÉSZI HIVATAL

Fogadóórák:

hétfő–péntek: 9–13

szerda: 9–13 és 17–17.45

Mostani számunkba a fotókat készítette Bocsi Ágnes, Devich Márton, Édes Gábor, Filep-Pintér Eszter, Gurzó József, Gyórfy Eszter, Martinecz Márk, Somogyi Péter, Vitéz András és Vitéz Bálint, valamint Eöri Szabó Zsolt képét a Nemzeti Színház honlapjáról közöltük. Isten áldását kérve köszönjük munkájukat, szolgálatukat.

FASORI HARANGSZÓ

a Budapest-Fasori Református Egyházközség
negyedéves kiadványa

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • www.fasor.hu
E-mail: hivatal@fasor.hu • Telefon: 342-7311

Szerkesztők:

Cseke Hajnalka, Dévai-Józsa Gábor,
Diószegi Rita, Somogyiné Ficsor Krisztina,
dr. Széplaki György, Tézli Péter

Olvasószerkesztő: Diószegi Rita
Tördelőszerkesztő: Kovács György
Felelős szerkesztő: Cseke Hajnalka